PODSTATA NACIONÁLNÍHO SOCIALISMU

ALFRED ROSENBERG

Dr. Alfred Rosenberg – Podstata nacionálního socialismu

Základy německého obrození

Vydavatel: Franz Eher Nachf., 1933

PŘELOŽENO Z ORIGINÁLNÍ PUBLIKACE

DOSTUPNÉ Z: https://www.google.cz/books/edition/Das_Wesensgef%C3%BCge_des_Nationalsozialismu/37c4AAAAMAAJ?hl=cs&gbpv=0

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

VĚNOVÁNO MUČEDNÍKŮM
NACIONÁLNĚSOCIALISTICKÉHO
HNUTÍ ZA NADCHÁZEJÍCÍ ŘÍŠI

Obsah

5 Předpoklady

12 Rasová filozofie a státní uspořádání

23 Zahraniční politika a hospodářská etika

48 Světonázor, náboženství, politika

69 Obrození morálky

86 Symboly života

97 Program nacionálněsocialistické německé strany práce

102 Stranické prohlášení o postoji NSDAP k lidu venkovskému a zemědělství

Předpoklady

Obrovský nárůst nacionálněsocialistického hnutí je pro miliony lidí záhadou a děsí je. Představitelé idejí z doby před rokem 1914 a zastánci dnes převládajících ideologických a politických systémů se proto snaží tento růst kdysi vysmívaného, dnes právem obávaného fenoménu „vysvětlit“ svým zbývajícím stoupencům, a to tak, aby jejich vyznavače hypnotizujícího vlivu nové ideje co nejvíce zbavili. Z tohoto důvodu jsou „dočasné události“, jako jsou hospodářské potíže a obchodní stagnace, využívány k ohlašování ústupu nacionálněsocialistické „nemoci“ s příslibem lepších časů, které přijdou. Všichni tito kritici nacionálního socialismu přehlížejí, že tyto velké krize naší doby jsou samy o sobě příznaky nemoci, symptomy nejstrašnějšího druhu, vnější podobenství vnitřního zhroucení, ale také důkazy vlády ducha, který vidí své nejvyšší dobro v hospodářském zisku. A protože takový duševně-duchovní postoj je v rozporu s organickou strukturou života každého společenství, hřích generace, která ztratila hodnoty, se mstí v politických a hospodářských katastrofách. Konečné důsledky na horizontu budoucnosti jsou dvě možnosti: že se ti, které oklamal bezohledný ekonomický duch, budou stále více odpoutávat od idejí věrnosti, oddanosti, občanství a cti, které je dosud spojují, a v násilné vzpouře rozbijí svět na kusy, nebo že se v jiné skupině morální síla spojí v železnou vůli obnovit prutem kázně zákon přírody a zákon každé velké duše, že v hierarchii hodnot je zisk na posledním místě, a nikoli na prvním. Obvykle se v osudových epochách obě síly střetnou a boj se pak

neobchází kompromisem, ale vybojuje se až do rozhodnutí. Výsledek tohoto boje pak určuje další dějinné směřování národa, skupiny lidí, rasy na staletí, někdy i navždy.

V takové přelomové době se nacházíme dnes. Duchové, kteří byli kdysi vyvoláni učením, jež stavělo absolutní já do středu všech hodnotových systémů, byli osvobozeni. Neexistuje jediný sjednocující pojem, který by je spojoval, a v centru zákonodárství celku působí převážně osoby, které jsou zástupci hrubě spekulativních zájmů. Téměř neexistují státníci, pouze syndikové korporací, trustů, monopolů, nebo dokonce přímo koupené kreatury nejnižšího spekulantství. Právo a soudci jsou degradováni na nástroje úzkého stranického ducha, a tak sami vládci upadající doby podkopávají poslední opory důvěry národa.

To je nevyhnutelné, protože jinak by lidé, kteří často na mezinárodních hospodářských konferencích pronášejí důležitá slova, museli sedět na trestaneckých lavicích. Tento rozklad shora však postupně oslabuje i dosavadní věrnost ovládaných mas, až přichází zmíněný rozhodující den: zda chaos, nebo bojovná rozvaha. V druhém případě začne většina s kritikou okamžitě pochopitelných škod, zatímco několik jedinců se ponoří hlouběji do podmínek, za kterých k úpadku došlo. Jeden, nebo jen několik málo jedinců, pak zrodí nové myšlenky, které mohou národ znovu pozvednout.

Myšlenky přicházejí jako Boží děti, nikdo nemůže jejich původ čistě zkušenostně až do posledního základu vysledovat.

Přesto způsob, jakým jsou chápány myšlenky, odráží charakteristické duševní postoje různých osobností, národů a ras. Čistě historicky je rozšířený názor, že po „éře liberalismu“ musí v „osudovém“ sledu přijít „nová myšlenka“, mylný. Historie často ukazuje, že žádná taková záchranná idea nevznikla a že národy s největší kulturní silou zanikly v plamenech bojů.

My nacionální socialisté nevěříme, že se myšlenka „osudově“ snesla z mlžných výšin, necítíme se fatalisticky jako „vyvolení“, jak to hlásá domýšlivé „pokorné“ vyznání mnohých. To, co nás nese, je vědomí toho, že odspodu směrem vzhůru roste a nabývá tvaru, že v našich hrudích povstaly myšlenky a hodnoty, které nás vedly k činům, k obětem, k vítězstvím. Krásné německé slovo, jež říká, že ne „osud“ je tím jediným velkým, ale odvaha, která ho nezdolně nese, vyjadřuje stejný duševní postoj, který je v podstatě charakterovou otázkou a jejíž zkoumání vede k tajemství duší spojených krví.

Lidé, kteří nás chtějí obdařit břemenem magické myšlenky, se prohlašují za fanatické odpůrce čistě materialistického pojmu kauzality – a přitom jej svým dogmatem znovu zavádějí. Právě tím podrývají důstojnost onoho tajemného zrodu myšlenky v lidských srdcích.

Každá velká myšlenka se podle Goetha projevuje jako zákonodárná. Každý skutečně velký pohled na celek je vždy duchovně-duševním zrodem osobnosti. V nejlepším případě se zážitky jedné epochy slévají do několika málo jednotlivců — ne

skrze prosté spojení, ale protože pocházejí ze stejné touhy, stejného charakteru a stejného životního mýtu.

Myšlenka potřebuje v tomto světě k vyjádření tělo. Z této potřeby vznikl Parthenon stejně jako Sixtinská kaple a Devátá symfonie. Člověk, myšlenka a dílo se stávají prostorově-časovou, nerozlučitelnou jednotou. Tento základní vhled platí i tam, kde je člověk zároveň subjektem i objektem, kde je lidský život v pohybu, kde proměnlivé množství musí být vyjádřením myšlenky. Zde tedy namísto díla vystupuje samotný člověk.

Nacionálněsocialistické hnutí má svůj vlastní zákon, který bylo schopno rozpoznat od prvních dnů své existence: krev a půda jako předpoklad všeho působení, osobnost jako koruna národa, vůdcovství proti demokratickému vyrovnávání, závěrečný boj proti celému marxismu, tj. jak proti sociální demokracii, tak proti bolševismu, nahrazení neschopné buržoazní vrstvy novým výběrem národa.

Než se však myšlenka může stát formujícím, pokračujícím typem, je neoddělitelně spjata se svým živým tvůrcem. To je něco, co každý, kdo sám tvoří a formuje myšlenky, okamžitě chápe. To je ale také něco, co i ten nejprostší germánský charakter hluboce a bezprostředně cítí. Pokud tedy vnější nepřátelé organického vzedmutí nebo z jiné strany ti, kdo bojují proti nové životní formě u jejího kořene, nyní předstírají uznání „velikosti myšlenky“ a označují jména jako „zdání a klam“, je jasné, že zde nemáme co do činění s „idealistickými“ pohnutkami, s „věrností ideji“, ale s projevem náklonnosti, jaké se pěstují na asfaltu

kosmopolitních měst, s lidmi, kteří nerozumějí ani idejím, ani velkým osobnostem, a proto je nedokážou hodnotit.

Jak roste nová velká vůle, mnozí začátečníci se brzy stanou aktivními, aniž by zažili úplnou proměnu prostřednictvím myšlenky. Mnozí pak vstoupí do organizace v naivní víře, že ve straně najdou vhodné fórum pro své plány a záměry, protože předtím je možná nikdo jiný neposlouchal. Tito lidé pak obvykle rádi hovoří o „ideji“, přičemž si pouze představují výplody své představivosti a novou ideu považují za zkušební objekt, aby zjistili, nakolik se k těmto emanacím nejrůznějších dříve potlačených myšlenkových forem může přidat. Tito lidé jsou proto také na rozpacích z osobnosti skutečného vůdce, protože zde je již přítomna idea a forma a je zde jen málo příležitostí k pokusům o upozadění. Proto s podezřelou horlivostí zdůrazňují „věrnost myšlence“, a přitom z toho vyvozují pouze to, že se staví na místo tvůrců.

Než se však nějaká doktrína - a to je věčný zákon - stane ocelově tvrdým životem, musí ji nejprve pronést plamenem času nějaký vůdce. Každý, kdo je této myšlence skutečně věrný, bude proto zdůrazňovat současnou nerozlučnost vůdce a myšlenky a bude muset lidi výše zmíněného typu buď vzít pod železnou kázeň, nebo - pokud se vedle léčitelné ctižádosti projeví i charakterová méněcennost - zavrhnout.

Právě nejsilnější osobnosti a nejvědomější členové nového velkého duchovního hnutí odmítnou, aby se z organizace, která se zrodila s bolestí, stal veřejný debatní klub nestálých lidí, kteří

si pletou tlachání s řešením problémů. Idea stojí pevně, pevně spojená s vůdcem, z jejího středu vycházejí závěry, které dávají světu nový směr a jsou vázány na lidi, nikoli na bezkrevné abstrakce.

Skutečný projev svobody spočívá v jedinečném vnitřním poznání ideje; takový je tedy i vnitřní postoj nacionálního socialisty. Věrnost k ní je pak věrností k sobě samému. A sílu této společné ideje posiluje podpora Vůdce v boji proti úpadku naší doby, v boji za velkou budoucnost.

Toto silné pouto mezi ideou, vůdcem a následovníky, které prochází všemi rovinami lidských možností, je třeba mít na paměti, aby nedošlo k mylné interpretaci celkové podoby fenoménu nacionálního socialismu již od počátku. A odtud vede cesta do hlubin samotného myšlenkového obsahu.

Revoluce sama o sobě proti prohnilým poměrům nic neznamená. Navíc revoluce, která po mnoha tisících letech existence národa hlásá „zcela nové myšlenky“, ukazuje, že musí být neorganická a lidu nepřátelská. Pokud totiž národ ve svých dějinách nepředstavoval určité myšlenky, nevzdával hold určitým hodnotám, dokazuje to, že tyto nové myšlenky a hodnoty nepatří k jeho podstatě. Revoluce nebo evoluce jsou pravé pouze tehdy, jsou-li prostředkem k obnovení opomíjených věčných hodnot národa, v našem případě národa německého. A právě v tom spočívá velikost nacionálněsocialistického hnutí, že je jedinou německou národní myšlenkou ve formách naší doby. Proto cítíme spřízněnost se vším velkým, na co byli kdysi Němci

hrdí, proto jsme nepřáteli všeho, co se snažilo podstatu germánského narušit.

Chceme pracovat ve formách naší doby. To znamená, že odmítáme ty často nepravdivé pseudonárodovecké učitele, kteří neschopni afirmovat naši dobu - navzdory všem známkám jejího úpadku - chtějí najít uspokojení v napodobování forem minulosti, ať už v umění, nebo v ekonomice. My, nacionální socialisté, afirmujeme naši epochu z hloubi srdce, neboť se sami cítíme být obrodnými živly, víme, že velká válka z let 1914 až 1918 bude jednou žít v paměti budoucích generací jako mýtický čin, který nemá obdoby. Víme, že tyto generace tehdy viděly téměř beznadějný chaos šířící se Německem. Než se zviditelní sloupy nacionálního socialismu, německý národ se pod jeho vedením vzpamatuje a zažije největší a nejhlubší obrození. Pro hodnocení naší doby není rozhodující to, jací jsou druzí, ale to, co my sami reprezentujeme slovem, vůlí a činem.

Pouze ten, kdo rozumí této víře a zdůrazněné a odůvodněné výlučnosti této víry, bude také vědět, jak správně integrovat jednotlivce. A jen ti, kdo zažijí boj krve a hodnot probouzející se germánské rasové duše, budou schopni posoudit naše hospodářské záměry. Zdůrazňováním hodnoty charakteru však vzniká most mezi každým, byť vzdáleným obdobím německého národa a současností.

Rasová filozofie a státní uspořádání

Každé duchovní hnutí, ať je jakkoli velké a rozšířené, lze vždy vysledovat k několika málo základním myšlenkám, obvykle jen k jedné. To není známka chudoby, ale bohatství, svědectví o skutečné duši a organické plodnosti v protikladu k eklekticismu, tj. metodám lidí, kteří se domnívají, že z mnoha myšlenek jejich kombinací vytvoří něco obzvlášť velkého. Právě tyto intelektualistické pokusy, které se arogantně odvažují kritizovat vše ostatní jako „nedostatek duchovnosti“, jsou známkou úpadku tvůrčí síly duše. Příroda vytváří klásky a rozmanité plody z jednoho semenného jádra, nikoliv tím, že sešlape dohromady mnoho zárodků různých rostlin. Pravé formy vznikají ve všech oblastech života naprosto stejným způsobem, jen vyžadují velké objevy, jejichž účinky se pak rozlévají do všech žil ostatních životních podnětů. V politické oblasti je však demokracie násilným svařením různorodých základních vlastností. Za téměř všech historicky vysledovatelných podmínek je tedy politickou formou rasového úpadku tvořivého, silného národa, kdy přenáší na jiné, většinou podřadné skupiny stejná práva, která si kdysi vybojoval jako předpoklad skutečného utváření světa. Uprostřed takového duševního a rasového úpadku občas probleskne velkým myslím uvědomění si podstaty tohoto úpadku, jako když Platón na sklonku helénského období vypracovává plán přísného státu na rasovém základě, pravděpodobně s podvědomým poznáním, že nordická krev Řeků byla téměř vyhlazena míšením a válkami. Pro Hellas bylo pozdě, stejně jako bylo kdysi pozdě pro Indii a

Írán, stejně jako se později stalo pozdě pro Řím. Uvědomění, že „věčná noc“ chaosu národů by se rozšířila po celé Evropě, kdyby se na světě neobjevil germanismus, je největším objevem konce 19. století, který německému národu předal především H. St. Chamberlain, jenž se později hlásil k myšlence nacionálního socialismu. Později jeho myšlenky prohloubila rasová věda a teorie dědičnosti a jeho poznatky dále rozvinula rozsáhlá literatura. To, že to vše nezůstalo jen na papíře, v literatuře, ale stalo se krví naplněným životem Němců, kterých jsou dnes miliony, je historickou zásluhou Adolfa Hitlera, nacionálněsocialistického národního hnutí. Ať už budoucnost přinese cokoli, ať už se toto hnutí setká s jakýmikoli politickými, ekonomickými a sociálními formami, dočasnými řešeními, obtížemi a boji při svém úsilí o dosažení cíle, tato historická zásluha je již dnes nezpochybnitelná. Vše, co v Německu bojovalo jako jednotlivé osobnosti, co toužilo po formě v kypícím chaosu, co v hloubi vlastní duše hledalo příčiny velkého zhroucení v roce 1918, se stále více slévalo v hnutí, které bylo kdysi vysmíváno a zesměšňováno, pak ostrakizováno a pronásledováno, zrozené směle v několika srdcích právě v hodině toho největšího ponížení Německa. Naděje by se však jistě zhroutila, kdyby se nespojila s hluboce zakořeněnou vírou, že v tisíci městech a vesnicích německých zemí „spříznění“ lidé touží po něčem podobném, že stará krev stále proudí v těch, kdo bojovali ve Velké válce, a ožívá v potomcích padlých.

Tato víra v hodnotu krve, původní předpoklad nacionálněsocialistického světonázoru, není pouhým

„materialismem“, jak ji často nazývají mnozí manchesterští liberálové. V podstatě říká, že určitá tvůrčí duše, určitý typ charakteru, určitý postoj mysli je vždy spojen s určitým rasovým charakterem. Není náhodou, že geniální, hrdinská postava Siegfrieda je výtvorem a duševním modelem germánských národů, zatímco podvodník a dědičný šejdíř Jákob je ideální postavou Žida. Není náhodou, že idea cti má nejvyšší hodnotu u pěvců Eddy, u básníka Hildebrandlied, Gudrun-, Nibelungenlied, v jiné podobě - bezpodmínečné pravdomluvnosti badatele - stejně jako se vrací u Leonarda, Koperníka, až najde svou nejsilnější transfiguraci ve Faustovi. A naopak, není náhodou, že židovský morální kodex - Talmud, Šulchan Aruch - povyšuje klamání nežidů na vůdčí princip židovské národní morálky. Není náhodou, že nositelem myšlenky cti je štíhlý, vysoký, jasnozřivý, silný muž, zatímco potomci jeho otce Jákoba jsou křivonohé, plochonohé, černovlasé, kudrnaté postavy. Není náhodou, že Pallas Athéna a Apollón se svou válečnickou vznešeností mohly být zobrazeny pouze jako ženy na frontonu Parthenonu, Diova hlava, zatímco blízkovýchodní špehy ztělesňuje Homérův Thersites i pozdější vázové malby jako orientální obchodníky s batohy na zádech.

Od tohoto základního uvědomění se posouvá celá perspektiva světových dějin. Už před sebou nevidíme žádné „kulturní okruhy“ „jako celek“, už se horečně nesnažíme přivést mnohé síly na společného jmenovatele, vymyslet harmonii, ale právě náhle rozpoznaný boj mezi různými typy bytí se nám dnes jeví jako to podstatné.

Johann Jakob Bachofen, řecký mytolog, vymyslel slovo „bažinná kultura“. Používal jej k popisu stavu, který podle svého mínění nalezl při studiu předřecké civilizace. V té době neexistovaly žádné pevně zakotvené státy, žádné jasné typy společnosti. Lidé se modlili k bohům, většinou bohyním země, a v bažinách byla uctívána Isis. Z této beztvarosti se prý vynořila postava Řecka, dokud se i ona nepotopila zpět do bažinaté kultury. Bachofen se domníval, že zde objevil zákon, že konec každé kultury vede zpět k jejímu výchozímu bodu. Proto tvrdil něco podobného jako liberalismus: že se každý může stát čímkoli. Ve skutečnosti řecká civilizace nevzešla z té předřecké, ale překonala ji v těžkém boji. Nordický paternalismus zvítězil nad nenordickým matriarchátem, bohové světla a nebe si podmanili bohyně noci a země, manželství zvítězilo nad pohlavním kolektivismem, forma nakonec nad chaosem. A když Řecko zaniklo, nevrátilo se ke svým počátkům, ale propadlo se do chaosu národů Blízkého východu a Afriky. Tenká nordická panská třída Helénů byla pohlcena dvacetinásobnou převahou kdysi podmaněných a s nositelem Homérovy postavy navždy zmizela duše řeckého člověka. Tento boj odlišných rasových duší je pro nás dnes ústředním bodem světových a kulturních dějin. Dnes se nám tedy velikáni minulosti míhají před duchovním zrakem ve zcela jiném světle, ale také zcela jinak posuzujeme německé dějiny a povahu duchovních a politických bojů naší doby. Neuznáváme tedy „starověk, středověk a novověk“, což předpokládá přímočarý vývoj, kdy jedno období bezprostředně navazuje na druhé a pokračuje v něm. Pro nás začínají nové

dějiny vždy tam, kde nový lidský druh zvítězil nad jiným. S vítězstvím germánství nad pozdním Římem, v rozvoji tohoto vítězství, v rozšíření těch hodnot, které nám zanechali Theodorik a Stilicho, Ottoniové, Fridrich II, básníci hrdinských hymnů a stavitelé katedrál, existuje i pro nás podstata německého pohledu na dějiny. Má své měřítko ve zkoumání otázky, zda nějaká osobnost, nějaký vynikající čin povznesl, očistil a posílil germánskou duši, či nikoli. Mnohá silná osobnost německé minulosti z ní nezmizí, ale dostane jiný výklad a význam. To, co v minulosti mohlo vzbuzovat lásku, se dnes setká s odmítnutím, to, co bylo ceněno méně, bude stát v nejjasnějším světle naší úcty. Tento pohled na věc není neobjektivní a nespravedlivý, jak jsme již tisíckrát slyšeli, protože ti, kdo nás kritizují, nejsou jen kronikáři událostí a postav, ale také je hodnotí, ať už z hlediska vysněné „humanity“, nebo z hlediska nábožensko-politického ideálu. A zdá se nám především spravedlivé posuzovat tyto muže - umělce, myslitele, vynálezce, tvůrce států - na základě důsledků, které jejich činy měly pro lid, z něhož vzešli. Nikdo necharakterizoval tuto skutečnou spravedlnost tak ostře jako Nietzsche. „Objektivita a spravedlnost spolu nemají nic společného,“ říká a objektivitou myslí „chladnou a pohrdavou neutralitu takzvaného vědeckého člověka“. Jakkoli svědomitě pravdivě se můžeme vyjadřovat k pravým dokumentům minulosti, dnes si konečně znovu uvědomujeme, že psát dějiny znamená hodnotit je stejně jako utvářet dějiny pro budoucnost v přítomnosti. Neboť boj v přítomnosti je na jedné straně trpkým popíráním, na druhé straně vášnivým potvrzováním,

gigantickým pokusem, podniknutým prostředky politické moci, pomoci zákonům ušlechtilé přírody a příkazům germánské krve znovu zvítězit nad bezkrevným a bezpřírodním kosmopolitním městem. Život a politika tedy nejsou debatou v teoretické rovině o „racionálních účelnostech“ globální ekonomické či univerzalistické povahy, ale bojem o charakterové hodnoty proti bezcharakternosti, o formu duše proti nepřátelské formě či beztvarému chaosu.

Právě tento postoj je vyjádřen v § 24 nacionálněsocialistického programu, který do centra hodnocení staví germánský smysl pro morálku.

V článku 4 výmarské ústavy se uvádí: „Státní moc pochází z lidu.“ To je výraz liberalismu, který po „zrušení“ monarchie přešel na hlásání nehmotné, mlhavé „suverenity lidu“ a čistě mechanické sčítání hlasů odevzdaných v tajném hlasování ve prospěch strany nebo zákona prohlásil za „lidové mínění“. Veškeré státní myšlení tak vychází z přesvědčení, že kvantita zaručuje kvalitu. Toto liberalisticko-marxistické myšlení není založeno na žádném úsudku, i když je třeba dodat, že politické myšlení předrevolučního monarchistického Německa se od těchto materialistických představ nijak zásadně nelišilo. Nacionálněsocialistický státní princip v čele nové ústavy by tedy zněl asi takto: „Státní moc Německé říše je založena na zachování národní cti!“. Tím by se vytvořila norma pro politické osobnosti a jejich práci, a i když se vždy budou vyskytovat názorové rozdíly, budou orientovány na nejvyšší hodnotu. Dnes existují strany, jejichž principy zcela odmítají myšlenku národní cti,

které dokonce požadují „právo“ na zradu a za vůdce staví lidi, kteří by podle německých státních koncepcí měli dávno sedět za zdmi vězení. Proto je celý náš politický život chaotický, bez stylu, bez cíle, stále kolísavý, protože jej určují parlamentní většiny, jejichž zájmy se vzájemně vylučují a které se jen čas od času poněkud zakryjí kompromisy. V nadcházející říši nacionálního socialismu budou lidé také bojovat o způsoby a prostředky, ale budou jednotní ve svém cíli, jinak budou muset být vyloučeni. Tímto cílem je však vždy: zdraví, čest a svoboda německého národa.

Ale jen lidé příbuzné povahy, lidé, kteří jsou schopni živě cítit společenství krve a osudu všech Němců, mohou být jednotní ve svém cíli. Proto požadavek našeho programu, aby „občanská práva mohli získat pouze příslušníci lidu“, není „výronem reakčního šovinismu“, ale nejprvotnější formou pudu sebezáchovy. Starý stát, „druhá říše“, zanikl kvůli nerespektování tohoto životního zákona a Německo jako duchovní, „politický“ a národnostní útvar zanikne, pokud systematické vyloučení těch, kteří jsou biologicky a duševně cizí němectví, nevezme do rukou cílevědomé vedení státu. Adolf Hitler opakovaně zdůrazňoval, že žádný politický ani společenský převrat nebude dlouhodobě udržitelný a prospěšný, pokud 1. nebude rozšířen životní prostor, 2. nebude lidstvo biologicky ozdraveno. Stručné konstatování, že Židé nemohou být příslušníky lidu, tedy znamená samozřejmý požadavek německého národního státu.

Žid je prostředníkem ve všech ohledech, skrze bankovní a burzovní spekulace, skrze šmejdské obchodní domy, skrze práva dvojího občanství atd. V důsledku určitého charakteru se stal mocipánem peněz. V demokracii však peníze znamenají moc, politický vliv, vstup do „společnosti“. Postupem času, od katastrofální emancipace Židů liberálem Hardenbergem, byl německý národ rozkládán Židy, kteří pronikli do intelektuálních a politických „vedoucích“ pozic. Kvůli nárokům na luxus se stará pomořanská šlechta po meči ve velkých městech smísila s dcerami židovských obchodních poradců. Toto smíšení krve na nejcitlivějším místě společenského organismu znamenalo ochromení charakteru, degeneraci ducha, kterou lze znovu vyléčit pouze vyloučením Židů a židovských míšenců - zde je třeba akceptovat jednotlivé tragické případy. Politicky má být tohoto vyléčení dosaženo tím, že budou zbaveni všech občanských práv a podřízeni cizineckému zákonodárství, národnostně pak tím, že nebudou uznávány sňatky mezi Němci a Židy bez ohledu na vyznání, což musí mít také své sociální důsledky.

Souvislost s negry a jejich potomky sem v zásadě patří, i když zatím není akutní. Francie, která iniciovala emancipaci Židů, již prakticky provedla emancipaci negrů. Proti vztahům mezi Francouzi a negry - a naopak - se v pařížském životě téměř nic nenamítá. V módě jsou negerské sochy, negerská rozhlasová kázání nejsou ničím neobvyklým. V posledních letech zastupuje Francii v koloniálních záležitostech ve Společnosti národů negr a v roce 1931 se tento negr stal státním podsekretářem na

pařížském koloniálním úřadě. Je to poprvé v dějinách Evropy, kdy se negr dostal do vlády bílého státu, což je symbolický akt nedozírných následků. O negroministrovi nad bílými se dnes mluví v celém barevném světě, pocit hodnoty černých otrockých mas je vystupňován více než kdy jindy a Francie dnes vystupuje nejen jako Rothschildova republika, ale i jako výspa Afriky na evropské půdě, kulturní nebezpečí, které ohrožuje celé bílé lidstvo. Pro negry a negří bastardy platí totéž co pro Židy.

Oblíbeným prostředkem židovského tisku je dnes poukazovat na to, že německý národ není rasově homogenní ani bez Židů, že státní útvar na rasovém základě je proto prakticky nerealizovatelný a že by musel jen plodit neshody mezi jednotlivými rody, z čehož se pak vyvozuje, že nacionálněsocialistická rasová idea je nepřátelská vůči národu a státu. Těmto typicky talmudistickým pokusům o klamání je třeba čelit tím, že ačkoli rasová věda identifikuje v Evropě asi pět ras, z nichž každá má svůj charakter, temperament a duševní nastavení, není pochyb o tom, že německé etnikum není jednolitou šedou směsí, ale že 80% z něj nepochybně pochází z germánství. Tento nordický germanismus určoval rytmus německého života, v mnoha případech asimiloval ostatní evropskou krev, v jednotlivých případech nepochybně došlo i k určitému obohacení, ale všichni ti hodnotní, kteří mají například část západní nebo dinárské krve, najdou v charakterových hodnotách germánské podstaty i svůj standard jednání, svůj výchovný prvek. Jednoduše záhadná věc, která dnes prochází miliony lidí, je právě toto sebeprobuzení germánského němectví;

díla této velké sebereflexe se hromadí v nevyčíslitelném množství a v mnoha otázkách se 1500 let často zdá být setřeno ve světle „před“-historie. Dějiny germánsko-německého bytí nezačínáme rokem 1, ale jdeme mnoho tisíc let nazpět a táhneme přímou linii od nositelů megalitické kultury až po vévodu Widukinda a Bismarcka. A v tomto velkém probuzení se každý Němec, bez ohledu na to, kde se na naší planetě narodil, jeví jako spolubojovník, pokud aktivně prokáže, že je nositelem hodnot německé cti a svobody. Ti, kdo jsou tělem i duší méněcenní, budou těmito výchovnými požadavky praktického jednání sami od sebe eliminováni, a tak se bude styl budoucího německého života utvářet také tím, že se osvědčí v germánských hodnotách. Rasová idea tedy není prvkem destruktivním, nýbrž spojujícím. Ba co víc: posledním spojovacím prostředkem, který má vést nemocný národ strádáním, dřinou, kosmopolitismem a židovským jedem k jednotě a silné státnosti.

Proto nacionální socialismus požaduje vyloučení všech Afričanů a Asiatů z německého života, jak je stanoveno ústavním zákonem, a proto vždy požadoval, aby všichni Němci žijící v zahraničí byli sjednoceni. Předložil zamítnutý návrh, aby tito - pokud jsou německými občany - byli zastoupeni i v politickém říšském parlamentu své vlasti. A pokud jde o Němce zahraniční národnosti, existuje dosud hanebně opomíjená povinnost

vytvořit orgán, který by zastupoval jejich národní a kulturní zájmy.[1]

Požadavky odstavců 20, 21, 23 a 25 vyplývají ze všech těchto úvah, ale zároveň poslední úvaha vede do oblasti německé zahraniční politiky.

[1] Znění bodů 5, 7 a 8 našeho programu bylo často špatně pochopeno. Byl to požadavek na vyhoštění těch, kteří jsou všude deportováni jako „obtížní cizinci“, ale především na vyhoštění těch židovských houfů, které od roku 1914 proudí do Německa z celého světa. Cizinci, který provozuje poctivé řemeslo, by samozřejmě neměly být v rámci možností Německa činěny žádné potíže. Pokud by Německo někdy mělo přechovávat neněmecké menšiny, měla by jim být zajištěna kulturní autonomie.

Zahraniční politika a hospodářská etika

Postoj nacionálního socialismu k zahraniční politice byl od samého počátku jednotný, přes veškerou nevraživost neochvějný a v roce 1931 se skvěle osvědčil.

Výmarský zahraničněpolitický systém, reprezentovaný Centrem, demokracií a sociální demokracií, vycházel, byť v různých odstínech, z následujících předpokladů: německý národ byl přesvědčen, že válka mocností Dohody proti Německu není namířena proti tvůrčímu německému národu jako takovému, nýbrž proti císaři, knížatům a legendární vojenské straně, což bylo heslo, které zejména sociální demokracie převzala ze slovníku nepřátelské agitace a horlivě ho dále pěstovala. Dále bylo prohlášeno - a první „národní zástupce“ revoluce Emil Barth to na posledním zasedání revolučních zástupců zopakoval - že Ententa se nikdy nemůže odvážit zacpat Německu ústa, protože solidarita mezinárodního proletariátu je příliš velká a silná a zabrání vykořisťování tvořivého Německa. „Vorwärts“ již 20. října 1918 napsal totéž: „Žádný mír nás nemůže učinit bezbrannými.“ Již více než deset let se sociální demokraté zoufale snaží obhájit tyto dvě zásady z velmi pochopitelné snahy nějak ospravedlnit vzpouru z roku 1918, protože i ten nejzatvrzelejší sociální demokrat se musel začít divit, proč byla vyvolána revoluce, jejímiž důsledky byla nebývalá politická a vojenská bezmoc a nebývalé finanční zotročení. Sociálním demokratům tak nezbývalo nic jiného než pokračovat v urážení „zlého systému“, a tím ze sebe opět udělat přisluhovače nepřátelských mocností. Ještě před přijetím Youngova plánu

prohlásil ústřední orgán S.P.D., „Vorwärts“, 30. srpna 1929, že roční poplatky jsou důsledkem války proti celému světu, do níž nás zavedlo císařství, a na zasedání Druhé internacionály ve Vídni v srpnu 1931 prohlásil rakouský vůdce Otto Bauer za jásotu marxistických představitelů celého světa, že Habsburkové a Hohenzollernové zavlekli svět do zkázy světové války! Nyní se hanebná Versailleská smlouva, podepsaná sociálním demokratem Müllerem a vůdcem strany středu doktorem Bellem, opírá o stokrát opakovanou lež o válečné vině. Na něm jsou založeny všechny následné finanční diktáty, které jsou prezentovány jako spravedlivý trest pro německý národ, jenž byl zodpovědný za zrůdnou světovou válku. Druhá internacionála a s ní i sociální demokracie v Německu se tak vědomě staly spolupachateli smrtelných nepřátel tvořivého německého národa.

Třetí tezí, kterou vedle sociální demokracie důsledně prosazuje a realizuje především Centrum, je tvrzení, že ústřední problém evropského smíru spočívá v porozumění mezi Německem a Francií. Na toto zbožné přání si nyní můžete udělat názor, jaký chcete. Ale založit na tomto zbožném přání jakoukoli skutečnou státní politiku bylo od prvního dne tím nejhorším druhem iluzorní politiky. Zkoumáme-li však ideologii výmarských stran, je argumentace jiná se stejným závěrem. Demokracie a sociální demokracie, jakožto strany vedené Židy, vždy neochvějně milovaly Francii židovské emancipace. Ještě uprostřed války bylo zřízení parlamentu rovného francouzskému prezentováno „Vorwärts“ jako cíl, o který stojí za

to usilovat, a vláda židovských bankéřů v Paříži s pomocí tohoto parlamentu byla vždy snem i židovských makléřů v Berlíně. Pro marxistické a demokratické kruhy v Berlíně a Frankfurtu nad Mohanem tedy „porozumění“ s Francií znamenalo velký bankovní a obchodní podnik, spojení velkých finančních skupin, likvidaci nacionalistického Německa a toleranci francouzské mocenské politiky.

Centrum před sebou opět vidělo další milovanou Francii, a to Francii jako „nejstarší dceru římské církve“. Během války se na rozdíl od dřívějších zednářských vlivů římská církev znovu pevně uchytila, mezi důstojnickým sborem bylo mnoho vlivných stoupenců, zejména maršál Foch, řeholní řády byly dobře financovány a kupovaly jeden dům za druhým v ulici Vanneau. Institut Catholique pod vedením pana Beaudrillarda pokračoval v horečné práci a francouzský bojový pokřik, že bojovat proti Francii znamená bojovat proti Bohu, byl bojovým pokřikem všech francouzských katolíků, k nimž se přidali Belgičané pod vedením svého kardinála Merciera, který rovněž ztotožňoval křesťanství s tím, že je Francouz, linie, která nepřetržitě pokračuje dodnes prostřednictvím postoje štrasburského arcibiskupa Rucha, skutečnosti, že kříž ve francouzských kostelech je při slavnostech propleten s trikolorou a že francouzští biskupové podepisují národovecké apely nejostřejšího druhu proti Německu s výslovným prohlášením, že jsou proti tomu, aby takové apely byly líčeny jako pohanské. Jak vysvětloval přední centristický list „Badischer Beobachter“, Německo se muselo smířit s francouzskou hegemonií, přijmout

ji jako danou a v důsledku toho uzavřít s Poláky Ostlocarno. Pokud se Centru podaří dosáhnout „porozumění s Francií“, vojenskou a finanční nadvládou Paříže nad Evropou už nic neotřese a s nějakou formou oblbování ze strany „souvěrců v Polsku“ jim v té či oné formě ukradené zboží nepřestane být přiznáváno, což v Německu nevyvolává přílišné rozhořčení, a nyní spolu s demokracií a sociální demokracií zařadit Německo jako mocnost třetího řádu do systému, který Centrum nazývá „okcidentálním úkolem“ a který má sociální demokracie v jiném čtení tendenci nazývat Panevropou.

Kromě čistě ideologických a rasových důvodů hrál v sociální demokracii nepochybně roli i další tlak. Jak známo, z Anglie a Francie proudily za války přes Švýcarsko, Holandsko a Dánsko do rukou marxistů v Německu obrovské sumy peněz a tu a tam se již zvedaly koutky pláště anglické a francouzské „dobročinnosti“. Francouzský špion Desgranges popsal své zkušenosti dodavatele tuku v Německu ve svém díle „In geheimer Mission beim Feinde“, a i když z toho lze vytěžit jisté sebeuspokojení, zůstávají dokumenty, které v knize otiskuje a které ukazují, že byl přímým služebníkem francouzské špionážní kanceláře a Clemenceaua; Desgranges vítězoslavně prohlašuje, že s pomocí značných částek, které Francie věnovala sociální demokracii v Německu, vypukla v určenou dobu revoluce. Ze svých spolupracovníků v Německu Desgranges opatrně jmenuje pouze mrtvého Hugo Haaseho. Jak známo, Haase byl na začátku války předsedou sociálnědemokratické frakce v Říšském sněmu, poté se od ní část odštěpila a založila

Nezávislou sociálnědemokratickou stranu s Rudolfem Breitscheidem, Arturem Crispienem, Rudolfem Hilferdingem a podobnými, kteří pak ze všech sil usilovali o odmítnutí válečných úvěrů. Podle francouzského špiona byl tedy vůdce Nezávislých, Žid Hugo Haase, spoluúčastníkem a spolupachatelem francouzských stříbrných a zlatých projektilů. Je ovšem jasné, že tento francouzský špion věděl o řadě dalších pánů, v jejichž rukou proud zlata z Paříže a Londýna skončil. Nemůžeme zde samozřejmě uvádět žádná jména a musíme nechat na pozdějším historickém bádání, aby zjistilo, kteří ze spolupracovníků Hugo Haaseho o této věci věděli a kteří z nich z tohoto zrádného podniku profitovali a dnes se snaží udržet S.P.D. ve „starých kolejích“.

Všechny smlouvy, které označujeme jako Locarno, pakt Společnosti národů, otázku odzbrojení, Kellogga, Dawese a Younga, se zrodily z komplexu těchto ideologických a politických potíží živených z různých zdrojů. Vždy šlo o to, že francouzská přání zajistit co nejlépe potupnou Versailleskou smlouvu se shodovala s pokusy výmarských stran iniciovat nové „porozumění“ s Francií a výsledný protokol jakéhosi nového jednání pak vykreslit jako velký úspěch Německa. Slovo Locarno lze dnes vyslovit jen se smíchem, ale bylo by dobré si připomenout, že toto locarnské setkání, které se konalo před mnoha a mnoha lety, bylo celým židovským a centristickým tiskem v Německu prezentováno jako obrovský úspěch Gustava Stresemanna a politiky porozumění, že se v celém světovém tisku ozývaly hlasy o „zklidnění Evropy“, a když pak Gustav

Stresemann pronesl první projev ve Společnosti národů, nebraly konce jásoty nad tím, že Německo nyní vstoupilo do světové politiky jako „rovnocenný činitel“. Uprostřed tohoto šílenství se však ukázalo, že účinky Dawesova diktátu, který tentýž Stresemann prezentoval jako „bibli hospodářství“ a „stříbrnou zář na obzoru“, nepřinášejí dobré ovoce, ale že se naopak děje něco, co si nacionální socialisté uvědomovali: že Německo není schopno platit požadované tributy, že není schopno vydržet tuto nekonečnou splňovačskou politiku, nechce-li se zhroutit, a že je třeba konečně jednou zahájit zásadní revizi Versailleské smlouvy i Dawesova diktátu.

Pak přišly pařížská a haagská konference, které měly změnit neudržitelný Dawesův pakt, a opět to byli sociální demokraté, politická buržoazie, Centrum, kdo ze všech sil usiloval o udržení takzvaného dobrého porozumění s Francií. Chyběla jim k tomu odvaha, protože se báli, že by se konečně postavili čelem ke skutečným faktům a informovali německý národ o naprostém selhání francouzské politiky, čímž by si uštědřili facku před celým světem. Navzdory příznivým podmínkám vedly výše zmíněné strany kampaň za přijetí Youngova plánu. V těchto dnech byl výmarský systém poprvé konfrontován s protivníkem, který jej jednoho dne zcela překoná: s nacionálněsocialistickou Německou stranou práce. Ta ze sebe udělala mluvčího celého pracujícího a okrádaného lidu. Splnila svou povinnost tím, že využila všech prostředků, které měla k dispozici, k vyvolání referenda a posléze referenda proti Youngovu plánu, a i když se to nepodařilo co do počtu,

znamenalo to, že se představitelé Youngpolitik museli oficiálně zavázat, že ve své snaze prosadit se dali sliby, a to i prostřednictvím rozhlasových projevů, jejichž znění už nelze popřít, které jsme jim dnes hodlali dát s ohledem na krach této politiky podmanění. Byl to ministr Severing, který v době, kdy ani doktor Schacht v Paříži nechtěl překročit částku 1 600 milionů zlatých marek na poplatcích, veřejně prohlásil, že pokud by Německo mohlo platit 2 000 milionů ročně, byla by to úleva, kterou by bylo možné přijmout. Toto historické prohlášení pruského ministra vnitra, který je dodnes ve funkci, mu budou mít všichni nacionální socialisté za zlé, dokud bude ve funkci. Tentýž Severing v jiném projevu řekl, že tvořivý národ již pocítí úlevu z Youngova plánu a že je nutné, aby se na této úlevě podíleli všichni ... Ministr zahraničí Dr. Curtius, který měl pokračovat v odkazu Gustava Stresemanna, v rozhlasovém projevu rovněž prohlásil, že úlevu, kterou poskytl Youngův plán, nelze popřít a že žádná dialektika nemůže tuto skutečnost vymazat. Jeho kolega a ministr financí Moldenhauer prohlásil, že po přijetí Youngova plánu se věci opět pohnou kupředu, oživí se úvěrové hospodářství, povzbudí se hospodářský život a sníží se daně ... Pan Moldenhauer, který při svém nástupu do ministerské funkce prohlásil, že do čtrnácti dnů dá finance do pořádku, musel opět bez jediného zvuku zmizet v podsvětí své strany, Německé lidové strany, a demokrat Dietrich pokračoval v Youngově politice na skvělé pozici, stejně tak inspirován „optimismem“, jen aby o několik měsíců později prohlásil, že hlad vyžene německý národ do ulic, což mu však nemohlo

zabránit, aby uprostřed největšího kolapsu na ústavní oslavě v Říšském sněmu v roce 1931 prohlásil, že Německo je od roku 1923 na obrovském hospodářském vzestupu!

Tak vstoupil v platnost vychvalovaný Youngův diktát, ale neuplynul ani rok, když se ukázalo, že se úleva nepodařila uskutečnit, ba že se změnila ve svůj opak, že vystrašení demokraté pod vedením kancléře centra Brüninga museli vyvinout horečné úsilí, aby hroutící se systém udrželi, že začaly dny mimořádných nařízení, že jeden paragraf výmarské ústavy za druhým byl obětován článku 48, že nakonec na konci července bylo Německo tak daleko, že ústřední orgán Centra, „Germania“, musel prohlásit, že jde o nejtemnější dny v německých dějinách, že německý národ v té době ani netušil, nad jakou propastí kráčí. A první předseda S.P.D. Wels podle „Vorwärts“ z 10. července 1931 prohlásil, že poselství prezidenta Hoovera působilo na každého, kdo znal tehdejší hospodářské poměry v Německu, přímo osvobozujícím dojmem: „Německo se skutečně nacházelo na pokraji zhroucení“. Po těchto neopatrných přiznáních z černého a rudého tábora je jasné a zdokumentované, že tolik opěvovaná politika plnění a porozumění přivedla Německo po deseti letech agónie na pokraj zhroucení.

V každé jiné zemi by vláda z tohoto pro národ katastrofálního selhání vyvodila jediný možný závěr, a to odstoupit a přenechat řízení státu těm, kteří již deset let říkají přesně to, co se vždy případ od případu naplnilo. Při vstupu do Společnosti národů, při přijetí Locarnského paktu, při přijetí

Dawesova diktátu jsme opakovaně prohlašovali, že Německo bude všemi těmito smlouvami jen dále a dále spoutáváno, že se nemůže vyhnout rozhodnutí, že všechny oběti přinesené na francouzské straně budou marné a že se po řadě let ocitneme ve stejné situaci jako před vypuknutím míru, jen dvojnásobně a trojnásobně oslabeni: a toto oslabení bylo cílem francouzské politiky, bylo důslednou snahou Francie nejen udržet Německo vojensky bezmocné, ale ochromit ho vnitrostátně a nakonec ho úplně rozbít. Francie sleduje tento cíl nejen ode dneška, ale už tisíc let, a při každé příležitosti k jeho uskutečnění stojí Francie v čele všech, kteří mohou být nějakým způsobem mobilizováni proti Německu. Dnes jsou to Poláci, je to malá Ententa, kterou Francie, jež nechává svého Brianda pronášet mírové projevy, protíná železnicemi a zásobuje zbraněmi všeho druhu pro případ, že by Německo, bezmocné svými tributy, bezmocné svým židovským tiskem, jednoho dne povstalo proti francouzské nadvládě.

Dnes, na prahu nejtěžších rozhodnutí, Nacionálněsocialistická německá strana práce znovu obviňuje Centrum, sociální demokraty a demokratickou politickou buržoazii, že oslabili Německo v souladu s francouzskou politikou, ochromili národní vůli a šílenou politikou půjček z něj udělali loutku mezinárodních finančních mocností. Nevíme, jaké byly individuální motivy těchto pánů. Máme zde co do činění s celým komplexem politických jevů, jak se odrážejí v manifestech politických stran, a tyto výsledky jsou dnes tak zřejmé, že je již není možné popírat. Jsou tak zřetelné, že Centrum vzdalo své

dosavadní pokusy o jejich zlehčování a že kancléř Brüning řekl v polovině srpna 1931 jednomu anglickému novináři, že zima 1931/32 bude možná nejhorší zimou za posledních sto let a že Německo bude mít sedmimilionovou armádu nezaměstnaných. To je bankrot politiky Centra, sociálních demokratů a demokratů, jehož jsme opět svědky.

Jak se N.S.D.A.P. dívala na zahraničněpolitické otázky? Jakou jasnou realizaci měla proti politice iluzí, která nakonec dosáhla obzvláště nízkého bodu při strašlivém krachu Celní unie v Ženevě (září 1931)?

Především je třeba si uvědomit, že zahraniční politika není jen otázkou znalostí, ale také otázkou charakteru, zejména v těžkých dobách.

V životě národů dochází k hrozným událostem, které se koncentrují do „několika“ hodin. V těchto několika hodinách jsou vrženy kostky na celá staletí, v těchto okamžicích vše závisí na tom, zda představitel národa nebo nějaké skupiny si zachová dobrý charakter do posledního dechu.

Chceme zdůraznit, že nejde jen o nové myšlenky, ale o nové myšlení vůbec! Při této reorganizaci však máme velmi špatné dědictví.

Po celý středověk byl zdravý lidský rozum ochromován scholastickým myšlením a pozdější doba dala tomuto abstraktnímu myšlení navrch i v nepochopeném humanismu. Soudobé i světové dějiny byly posuzovány z abstraktních dogmat, z prázdných premis. Tento způsob myšlení, který

způsobil velkou katastrofu v domácí politice, vedl k ještě větším katastrofám v oblasti zahraniční politiky, protože doma lidé stále ještě rozhodovali o svém osudu, zatímco širší svět za jejich hranicemi se jejich rozhodování téměř nepodřizoval.

Z tohoto abstraktního myšlení se rodilo jedno katastrofální rozhodnutí za druhým: mluvilo se o solidaritě proletariátu, o solidaritě rozumu na celém světě, což vyvrcholilo touhou vytvořit panevropu a kromě ní i pacifistickou světovou republiku.

Tyto sny o části německého dělnictva a abstraktní německé vzdělanosti se zhroutily v srpnu 1914 a znovu se zhroutily na konci roku 1918, ale proroci této protiživotní myšlenky nadále hovořili svým jazykem.

Toto abstraktní myšlení však proniklo hluboko i na národní úroveň - a to je to, co nás obzvláště znepokojuje. Můžeme pozorovat názor, že po roce 1918 existují ve světě dvě fronty: fronta vítězů a fronta poražených, a z tohoto myšlenkového směru mnozí vyvozují, že - jelikož je Německo poraženým národem - musí se spojit se všemi utlačovanými národy světa. To je mimořádně nebezpečná myšlenka.

Ve skutečnosti se fronty Ententy v roce 1914 nezrodily z organické nutnosti - sami Clemenceau a Robertson ve svých pamětech uvádějí, jak křehká byla tato Entenda ještě v roce 1917, jak pracně se musely záplatovat trhliny, že nakonec tyto fronty držel pohromadě jen společný strach z Německa.

A tato fronta vítězů pak nezůstala pohromadě z organických důvodů, ale v důsledku bezradnosti německé zahraniční politiky, která nechápala, jak se vklínit do existujících trhlin a křehkou frontu stále více rozvolňovat.

Naší dosavadní zahraniční politice nevyčítáme ani tak to, že jsme obětovali nějakou její část, ale to, že jsme deset let obětovali na nesprávném místě a že jsme si nevytvořili žádný dýchací prostor pro shromáždění našich sil, ale naopak jsme ji celou ještě více oslabili, neboť tyto oběti byly přinášeny nenasytnému dědičnému nepříteli, čímž ho jen ještě více přiměly k drancování.

Bismarckova politika byla vždy zaměřena na izolaci Francie. Na tento jasný předpoklad německé politiky se však zapomnělo. Francie se nikdy nevyrovnala se svou porážkou v roce 1871. Okamžitě se snažila shromáždit spojence proti Německu. Již tehdy toužebně vzhlížela k Rusku. Bismarckovi se však podařilo Rusko alespoň z velké části vytrhnout ze spárů Francie prostřednictvím zajišťovací smlouvy. Zajistil Rusku vliv na Balkáně, a dokonce šel ještě o krok dál: až ke konečnému uvolnění Dardanel, když byly uzavřeny Anglii. Na oplátku Rusko slíbilo neutralitu v případě války s Francií. Bismarck se před uzavřením této smlouvy dotazoval Anglie. Ta se však domnívala, že musí trvat na své izolaci, a s plným vědomím své síly a moci odmítla. Když se později Velká Británie obrátila na Německo, smlouva již byla uzavřena a Anglii již nebylo možné vyhovět.

Ve všech novinách dnes můžeme stále znovu číst, že Němci a Francouzi jsou si duchem tak blízcí, že „záchrana Evropy“ by byla možná, kdyby se Německo a Francie dohodly. Na základě takových literárních slovních hříček nelze vést zahraniční politiku.

Zahraniční politika, jak ji dnes provádíme - blízko potopení -, je konfrontována s železnými fakty tisícileté historie, s útočnými liniemi Francie, proti nimž nelze bojovat novinovým papírem a erudovaným tlacháním. Francie má od prvního dne své existence svůj velmi specifický politický dynamický zákon. Když Ludvík XI., skutečný zakladatel francouzského centralizovaného státu, propustil barony a hrabata, prohlásil, že dalším cílem Francie bude Alsasko-Lotrinsko a břehy Rýna. A všichni jeho nástupci se o dosažení tohoto cíle znovu a znovu snažili, bez ohledu na to, zda šlo o francouzské království, nebo o republiku. Dokonce i válku v letech 1870/71 zahájil Napoleon III. pouze s tímto cílem.

To je skutečný fakt, který nelze vymazat řečmi některých lidí v Paříži a Berlíně. Kdysi nastal pro Německo osudný den. Kdyby si tuto skutečnost uvědomilo, mohlo svůj osud zvrátit, když v letech 1904/05 vypukla rusko-japonská válka, kdy bylo rychle jasné, že Rusko bude muset nasadit veškerou svou válečnou sílu na Dálném východě. Německo se tehdy vidělo osvobozeno od noční můry na Východě. V Paříži v té době, kdy světem zuřil nový marocký konflikt - Francie porušila své marocké smlouvy, aniž by se Německa zeptala -, panoval v Paříži strach z války. O těchto osudových dnech, které tehdy prošly bez

povšimnutí, víme více ze vzpomínek rady německého velvyslanectví v Londýně Freiherra von Eckardsteina; tomuto německému vyslaneckému radovi, který se pohyboval pouze v kruzích židovských vysokých financí, jeho společným přátelům s francouzským premiérem, se podařilo zabránit vzniku válečné myšlenky v Německu.[2]

Pan von Bülow a jeho přátelé měli v té době větší zájem sloužit světovému míru než o to, aby Německo bylo samo o sobě velké, silné a stabilní! Byly to časy, kdy bylo zapotřebí charakteru, a charakter tu nebyl! Náčelník generálního štábu von Schliessen vysvětlil: Kdyby v té době došlo ke konfliktu, lze předpokládat, že bychom si poradili s Francií.

Pokud se pokusíte vžít do pozice Francie po válce, je jasné, že Francie potřebovala období klidu, aby strávila sousto, které spolkla - jako obrovský had požírající tele. Francie potřebovala odpočinek, aby reorganizovala své zbrojení na německé hranici od Severního moře až po Alpy, peníze na obnovu svých severních provincií, odpočinek na zřízení a vybavení svých nových spojenců; ani na okamžik si totiž nesmíme namlouvat, že francouzská politika po roce 1918 nepřestala pokračovat v odvěké touze po Rýnu.

[2] Více podrobností o tomto a o zdůvodnění všech dalších zahraničněpolitických myšlenek N.S.D.A.P. v části A. Hitlera „Mein Kampf“ a v mém pojednání „Der Zukunftsweg einer deutschen Außenpolitik“.

Francie touží nejen po Rýnu, ale i po zničení Německa. Německo jako stát má být v Evropě vyhlazeno!

Za tímto účelem jsou ospravedlnitelné všechny prostředky. Prostředky politiky, vojenské moci a financí. Ve všech těchto oblastech prokazuje francouzská zahraniční politika obrovskou obratnost a zručnost.

Jde o to uvědomit si strašnou skutečnost, že po skončení jedné války Francie okamžitě zahájila další, jen jinými prostředky. A Německo platí a neplatí nic jiného než francouzské zbrojení, francouzská opevnění na východě, a navíc Německo platí za francouzské loďstvo, staví francouzské přístavy jako reparace a vyzbrojuje svého smrtelného nepřítele vším možným!

Hitler tuto skutečnost hlásal již dvanáct let. Prohlásil - a celé nacionálněsocialistické hnutí tento postoj neochvějně zastávalo - , že k dorozumění nemůže dojít, pokud se dorozuměním rozumí rovná práva pro dva národy. Francie není nikdy, nikdy ochotna takové porozumění přijmout.

Nemůžeme sami od sebe říci, že připravujeme Francii odvetnou válku; naopak, dokonce jsme prohlásili, že kdyby Francie měla rozum, neuzavřela by Německo na východě, ale nechala by nám volnou ruku k expanzi na východ. Není tedy pravda, že chceme zničit francouzský stát jako takový, ale chceme pouze německý stát, který nebude lovnou zvěří pro francouzskou touhu po moci! Nehlásáme válku proti Francii, ale chceme mít životní prostor pro velký civilizovaný národ, chceme

mít na východě prostor pro zemědělce, aby se německý lid mohl uživit.

Dnes před námi tyto velké problémy stojí znovu. Víme, že na východě, v oblasti, která byla dobyta a kultivována německou krví, se rozšířil nepřítel: náš smrtelný nepřítel Polsko, satelit Francie! Nechceme-li si to přiznat, zříkáme se tisícileté německé historie, tisíciletých německých obětí, které pro tuto historii přinesli, a zříkáme se úspěchů velkého boje.

Dát svobodu německému rolníkovi na Východě je základem celé obnovy našeho národa!

O tom je dnešní politika a úkolem německé zahraniční politiky bylo a je dnes více než kdy jindy ptát se, které státy nemají zájem na této hegemonii Francie a jejích satelitů nad Evropou, kterou převzalo Centrum.

Itálie potřebuje životní prostor k expanzi; aby nemusela odevzdat své přebytečné lidi Jižní Americe, hledá země s vazbami na mateřskou zemi. Itálie byla do války zatažena s velkými sliby. Byl jí slíben pobřežní pás Malé Asie, řecké ostrovy - vše bylo zrušeno. Itálie má také zájmy na Balkáně. Na rozdíl od zájmů Francie na Balkáně se chce Itálie z této fronty vítězů dostat. Naše zahraniční politika nic nezneužila. Ale nyní, po dvanácti letech urážení a boje proti fašismu, musel kancléř Brüning odjet do Říma, ne dobrovolně, ale proto, že viděl, že celá zahraničněpolitická ideologie Centra se žalostně zhroutila.

V červnu prezident Říšské banky Luther prohlásil, že rozpočet bude po čtrnácti dnech opět v pořádku; odcestoval do

Londýna, Paříže a Basileje a vrátil se strašně zklamaný. Dozvěděl se o podmínkách, které jako prezident Říšské banky nemohl přijmout.

Francouzská vláda je otevřeně nekladla, ale noviny je jménem francouzského ministerstva zveřejňovaly, takže židovský tisk v Berlíně mohl psát, že Francie žádné oficiální podmínky nekladla. Nakonec Paříž zasadila Německu nejhorší ránu v otázce celní unie.

V srpnu 1931 Maďarsko k překvapení celého světa změnilo svůj systém, který úzce spojoval jeho osud s osudem Německa. Maďarsko tuto politiku provádělo zcela loajálně. A dnes se Maďarsko muselo neochotně vydat cestou svých nejhorších nepřátel, protože Německo neprojevilo „horthyovskému Maďarsku“ žádné sympatie.

A Francie se snaží poskytnout příbuzným Polákům ochranu i na východě; již dlouho vede jednání s Moskvou. Nikdo nedokáže říci, zda a co z těchto plánů vzejde. Cílem však je, aby Polsko bylo nezávislé a připravené na Východní Prusko.

Anglie zažila mnoho vnitropolitických bojů a v současné době se nachází uprostřed většího konfliktu, než jaký zažila za posledních deset let. Ale skutečnost, že ji ohrožuje francouzská letecká flotila, vyvolává v Anglii instinkt k rozšíření jejího letectva; skutečnost, že se také vidí napadena francouzskou finanční mocí, snad povede k dalším obranným opatřením.

Německo se v zahraniční politice potýká s těmito věcmi stejně jako před deseti lety, znovu a znovu se přinášejí oběti a

všechny oběti nepomáhají, protože směřují do Francie. A když plnící politici prohlašují, že s tímto národem nelze provádět jinou zahraniční politiku, říkáme: je samozřejmé, že s marxismem nelze provádět zahraniční politiku, protože marxismus je úzce spojen s naším dědičným nepřítelem, ale tímto marxismem takzvaná buržoazie napadala francouzskou politiku v rozporu s nacionálněocialistickými názory, snažila se potlačit probuzení národa právě tímto frankofilním, protilidovým marxismem, až za plnící politikou už nestála žádná část národa.

Jaké otázky a jaká řešení vyvstanou v detailech pro nadcházející stát, není úkolem tohoto zkoumání, to je úkolem pozdějšího uskutečnění, příslušné situace a příslušných možností. Podstatné je základní uvědomění, že je třeba udělat vše pro to, aby francouzský systém nevládl celé Evropě. Naši oponenti nám říkají, že tváří v tvář nacionálněsocialistické vládě může velmi brzy nastat okamžik, kdy Francie napadne Německo.

Je samozřejmé, že pokud bude Německo ještě více bezmocné, může Francie provést invazi. A tato bezmocnost bude stále větší právě díky politice plnění, kterou dosud a dnes provádí.

Francie si však dvakrát rozmyslí, než se k takovému kroku odhodlá, bude-li čelit sjednocenému Německu, které nestojí jen samo za sebe, ale se všemi protivníky Francie na jedné frontě. To snižuje riziko francouzské invaze o 80 %.

Z tohoto komplexu vyplývá, že obroda zahraniční politiky začíná také obrodou charakteru: železnou vůlí, která jasně a střízlivě rozpozná přítomnost Francie, aby pak spojila všechny síly k zajištění života německého národa.

Na tomto místě nelze říci více; zásadní zůstává základní vhled do posuzování francouzského problému, z něhož vyplývá správná perspektiva pro posuzování všech ostatních zahraničněpolitických otázek.

Protože tento příspěvek není vzdělávací prací o hospodářské politice, omezím se pouze na základy a vymezení stanoviska, z něhož se nacionální socialista zabývá i hospodářskými otázkami.

Gottfried Feder zcela správně zdůraznil, že na rozdíl od čistě soukromého, individualistického pohledu na rentabilitu musí jít v našem smyslu v hospodářství rozhodně o uspokojování potřeb, že výraz „veřejný prospěch má přednost před vlastním zájmem“ je třeba vykládat tak, že národní potřeby mají přednost před všemi soukromými zisky. Tak byl šťastně nastíněn jeden z úkolů skutečného národního hospodářství. Budeme však muset jít ještě hlouběji.

Jestliže jsme na začátku uvedli, že rasové zdraví a dědičná zdatnost jsou předpokladem pro stát (a kulturu) vůbec, že politika je tedy prostředkem ve službách zachování krve, pak stejný úkol vyplývá i pro ekonomiku. Cílem každé ekonomiky musí být posílení národa v boji o jeho existenci, v delikátním zápase s vnějšími silami a vnitřními destruktivními silami. Tím

je ekonomice dáno biologické poslání a teprve tehdy, když je její hlavní úkol jako takový rozpoznán a uznán, může začít hodnocení různých ekonomických forem. Proto rozhodně odmítáme dogmatiku formy a především v tom se nacionální socialismus liší od čistě teoretických myslí a abstraktních spekulací, které dnes vznikají jako houby po dešti vzhledem ke krachu čistě soukromokapitalistických doktrín. I v nacionalistickém Německu se najde dost nadšenců a spisovatelů, kteří jsou dnes považováni za obzvlášť „revoluční“ a chtějí znárodnit a socializovat téměř vše. Domníváme se však, že skutečný stát musí obnovit hodnotu skutečné osobnosti nejen v politice, ale i v ekonomice. Neboť, jakkoli to může znít podivně, je to právě ekonomika, která je pod vládou liberalistického systému stále více potlačována. Vynálezce a tvůrce je dnes ovládán finančním kapitálem, anonymní akciovou společností. Abychom osvobodili skutečnou osobnost v technice a ekonomice, je třeba ji osvobodit od spekulativní vlády peněz burzovních makléřů usilujících o zisk. Z tohoto důvodu nacionální socialismus požaduje znárodnění nebo státní kontrolu velkých bank a velkého úvěru, jakož i zrušení anonymních akciových společností, aby byla chráněna skutečná ekonomika. Německé hospodářství je dnes již příliš bezmocné na to, aby se vymanilo ze spárů převážně židovských velkobankéřů; to může udělat pouze silné politické hnutí. A nacionální socialismus se tohoto úkolu ujal nikoli z lásky k průmyslu a hospodářství, jak posměšně prohlašují někteří „revolucionáři“, ale s vědomím, že jen tak lze pomoci i

německým manuálně pracujícím. Neboť je-li zdraví a síla národa pro národní stát nejvyšším statkem a zároveň nejsilnějším hospodářským kapitálem, spočívá-li kontrola úvěru v rukou nacionálněsocialistických státních vůdců, jen tak bude možné přímo ovlivňovat osud mnoha milionů dělníků. Jsou-li dnes průmyslníci a ostatní podnikatelé ovládáni soukromými zisky finančních kapitalistů, nahradí je obecné dobro, představované státní vládou, v jejíchž rukou pak leží co nejdůrazněji připomenout podnikateli jeho povinnost vůči celému národu.

Mnoho generací německých dělníků bylo osudem nastupující techniky ošizeno o své právo na život, takže jejich velký protest proti ní byl hluboce oprávněný a boj proti „kouřícím baronům“, kteří jim stáli přímo před očima, byl pochopitelný a v mnoha jednotlivých případech i nutný. Liberalistický stát, „Druhá říše“, se ukázal jako neschopný řešit velký problém, před nímž stál, chtěl jej zvládnout pouze „shora“ (Bismarck), nebo k problémům přistupoval s myšlenkami „benevolence“. Jen několik intelektuálních vůdců (Perrot, Lagarde, Nietzsche) si uvědomovalo, že jde o prosazení germánského pojetí spravedlnosti vůči demokratizovanému burzovnímu světu.

Tato úvaha již odvádí od sporu v racionální rovině (zda je ta či ona forma nejúčelnější); s ní sestupujeme hluboko do oblasti vůle, hodnot. Neboť rozhořčení čtvrtého stavu bylo původně protestem zrozeným ze smyslu pro právo a „nacionálněsocialistické“ hnutí je v podstatě návratem tohoto pudu, který zabloudil do marxismu, zpět do oblasti těchto

charakterových hodnot. V germánském středověku se od cechů vyžadovalo, aby byly tak čisté, jako holubice; podle starogermánského práva byl právně způsobilý pouze čestný člověk a bankrot hansovního pána byl tím nejhorším, co se mu mohlo stát. Dnes sociální demokracie chrání největší vyděrače (Barmat, Sklarek atd.) a už jen tím ukazuje, že musí být vnitřně neschopná bojovat proti zkorumpovanému kapitalistickému světu, ba že je pouhým pobočníkem nejhorších šmejdů tohoto světa. Krach banky se dnes - v mnoha případech jistě ne vlastní vinou - stal pro tisíce lidí až příliš vítaným prostředkem „likvidace podniku“, aniž by se tím výrazněji provinili. Právě odtud, z obnovy germánské hospodářské etiky, se musí odvíjet obnova našeho života. Jakmile se myšlenka cti stane nejvyšším dobrem lidí, jakmile se celé hospodářské chování státu, společenství i jednotlivců bude poměřovat s pojmem cti, jakmile soudce bude vynášet své soudy z tohoto hlediska, teprve tehdy budou splněny první a nejnutnější předpoklady pro tolik diskutovanou „rehabilitaci hospodářství“. A právě z této sféry hodnot vyplynou formy, technické náležitosti v jednotlivých záležitostech. I zde je to doprovázeno dalším poznáním, že je to celkový politický osud národa, který způsobuje rozkvět nebo zánik hospodářství.

Po roce 1871 jsme problémy nevyřešili, měli jsme na výběr, zda se vydáme dále na východ ve stopách Jindřicha Lva a Fridricha Velikého, nebo se budeme příliš industrializovat. Zvolili jsme druhou cestu, cestu „ekonomického“ dobývání, a „nevytvořili“ si nepřítele jako v prvním případě (Rusko), ale

nepřátelství všech národů, které se již zabývaly obchodem, aniž bychom alespoň zvážili důsledky spojenectví s Ruskem na úkor Rakouska-Uherska. Dnes tato exportní politika pokračuje opět pod tlakem politiky výpalného, naplňuje řady Francie a vyvolává odpor všech ostatních států. Dokud zde nedojde k jasnému obratu, nelze vážně hovořit o hospodářské reorganizaci.

Zahraniční a vnitřní politika proto tvoří organický celek. Bez obrody charakteru a očisty domácího života není možná jednotná a silná zahraniční politika; bez chytré zahraniční politiky, která se soustředí na podstatné věci, bude o to obtížnější skutečně realizovat celkové zdraví národa.

V této souvislosti se uprostřed ekonomických a politických bojů našeho hnutí stále více dostává do popředí jedna otázka: zemědělská politika. To, co se dnes děje pod vlivem biologicky školeného nacionálního socialismu, je obnovení pověsti našich zemědělců. Vysmíván ve středověku vládnoucí třídou, později ošizen o své germánské právo římskými právníky, přitlačen ke zdi latinsky mluvícími soudci; vysmíván v době liberalismu jako intelektuálně zaostalý, hloupý; ohrožen marxismem otevřeným vyhlazováním, slaví dnes německý rolník prostřednictvím N.S.D.A.P. svůj čestný den. My, kteří jsme se osvobodili od cizích právních koncepcí a liberalisticko-marxistického podhoubí, uznáváme rolníka nikoli jako třídu mezi třídami, ale jako předpoklad naší hospodářské existence, ba jako samotný zdroj naší rasové obnovy. (W. Darré) V kosmopolitním městě vidíme, jak rychle odcházejí generace, vidíme, jak na asfaltu odumírají existence, a z upřímného protestu proti těmto jevům úpadku se

ohlížíme po své vesnici. Ne ve smyslu pseudoromantického nadšení, ale z nejhlubšího vědomí, že naděje na nadcházející obrodu je obsažena i v zachování venkovského étosu v jeho roduvěrnosti, pracovitosti a plodnosti.

Ale my, nacionální socialisté, musíme rolníkům s hrdostí říci: Nebyly to vaše úzkoprsé staré třídní strany, které umožnily, abyste vy, rolníci, byli zachráněni, ale bojovali a krváceli za vás také vojáci, živnostníci, ano, i chudí průmysloví dělníci. To, co rolníkům způsobilo kosmopolitní město, co jim způsobil marxismus, napravil nacionální socialismus a stále větší počet rolníků si dnes uvědomuje, že i oni musí klást národ jako celek nade vše, a proto musí bojovat v Hitlerově hnutí za svobodu Německa, které se v mnoha ohledech stalo moderním pokračováním kdysi krvavě potlačených rolnických válek 16. století.

Teprve až bude státní úvěr v rukou nacionálněsocialistické vlády, nebude se ve velkém pěstovat „výnosný“ luxusní a exportní průmysl a zemědělská půda se dostane pod drn, ale každý tvůrčí podnik dostane potřebnou podporu. Zejména z ekonomických důvodů: neboť i když se zisk z exportu může zdát velký, je v celkovém souhrnu věcí ztrátou, jestliže se kvůli němu musí prodávat staré zemědělské podniky v dražbě, jak se to dnes již tisíckrát stalo. To opět dokazuje, že vůbec nemáme ekonomické myšlení, ale jen různé třídně-profitní skupinové zájmy.

Problém ekonomické obrody je tedy také součástí obnovy myšlenky hodnot ve společenském životě, v zahraničněpolitické svobodě a rozšiřování prostoru, v upevňování životní úrovně jako předpokladu života našeho národa vůbec. Jakmile toho bude dosaženo, můžeme řešení jednotlivých otázek bez obav přenechat těm, kteří bojovali za naši politickou svobodu.[3]

[3] Kromě toho jsou jednotlivé otázky podrobně rozebrány v ekonomickém oddělení vedení N.S.D.A.P.

Světonázor, náboženství, politika

Téma nacionálního socialismu a náboženství zaměstnává mysl lidí od chvíle, kdy se N.S.D.A.P. poprvé objevila na scéně. Adolf Hitler od počátku zaujímal postoj státníka, který považoval skutečnost různých náboženských vyznání za danou a chtěl politické hnutí pozvednout mimo náboženské boje. Ve svém díle „Mein Kampf“ zdůrazňuje úctu ke každému skutečnému náboženskému přesvědčení vycházejícímu ze starogermánského cítění (které inspirovalo Vizigóty a Theodorika i „pohanské“ fríské krále). Křesťanství také chápal v nejširším smyslu jako fenomén vázaný na Ježíše Krista jako skutečný, existující duchovní základ naší existence, a právě z totality tohoto postoje u něj a dalších zakladatelů nacionálněsocialistického hnutí vznikl tolik diskutovaný § 24 programu. Člověk by si myslel, že každé křesťanské vyznání by mělo mít radost ze vzniku dělnického hnutí, které se s veškerou energií připravovalo na boj proti duši ubíjejícímu ateistickému marxismu, které se nadále hlásilo k idealistické myšlence proti vládě mamonu naší doby a stejně jako kdysi se Ježíš oháněl bičem proti lichvářům a kupcům. Stal se však pravý opak! Strana, která se hlásila k výhradně křesťanské politice, se postavila do boje proti nacionálnímu socialismu a čím více sílila, tím více se přidávala na stranu sociálních demokratů, kteří byli nepřátelští vůči jakémukoli náboženství. Vytvářela koalice s cílem zlikvidovat křesťansko-německé dělnické hnutí a podporovala ty síly, které po léta financovaly hnutí za

vystoupení z církve a s touto propagandou nepřestaly dodnes, ani po koaličních vazbách.

Bylo tu něco, co marxismus nenáviděl stejně jako Centrum: uvědomělé cítění národa a odvolávání se na germánskou morálku, jak tomu bylo v § 24. Na katolických konferencích, které byly vlastně setkáními Centra (Kostnice 1923), byl proto německý nacionalismus prezentován jako „největší hereze“ a biskupové (Mohuč) a kardinálové (např. Bertram) se předháněli v odsuzování tohoto „nového pohanství“, zakazovali členství v N.S.D.A.P. jako církevním knížatům a na některých místech dokonce vylučovali katolické nacionální socialisty ze svátostí. Odvolávali se přitom na katolickou nauku. Podivná je vzhledem k těmto pokusům skutečnost, že v přísně katolické Itálii se stal ten „nejextrémnější“ nacionalismus státním postojem, státní vládou, a že papež, který se po desetiletí uzavíral jakémukoli smíru s liberalismem, se s vůdcem tohoto nejhorlivějšího nacionalismu smířil, ba dokonce ho Mussolini po podpisu Lateránského paktu nazval „nacionalistou“. Mussolini ho po podpisu Lateránského paktu dokonce nazval „mužem Prozřetelnosti“. Královská hymna nyní zní z chrámových lodí Itálie ještě častěji a o kardinálech italského původu se říká, že všichni nosí pod purpurem černou košili fašismu.

Německý národ se nyní nedomáhá ničeho jiného než toho, aby byl uznán jako celek, který má stejné právo na národní hrdost, právo na vytvoření skutečného národního státu založeného na jeho charakteru. Pokud je jim to jejich církevními představiteli upíráno na základě „katolické doktríny“ s ohledem

na italskou skutečnost, kterou již nelze zpochybnit, existují pouze dva důsledky: buď existují dvě katolické doktríny, nebo je víra katolických mas záměrně klamána za účelem dosažení politických cílů. Protože první případ je vyloučen (římská církev má jen jednu hlavu), zbývá pouze druhý. Ačkoli Centrum staví na kandidátky do Říšského sněmu sionisty a představitele židovských náboženských obcí a jako nevlivné členy přijímá i protestanty, přesto je striktně katolickou denominační stranou. Tak jako marxismus usiluje o zvěcnění rozdělení národa prostřednictvím doktríny sociálního třídního boje, tak Centrum vyhlásilo německému národu konfesní třídní boj, přeneslo duchovní, náboženský boj do sféry mocenské politiky, a tak jako sociální demokrat má na mysli pouze svou třídu, tak vůdce Centra má na mysli pouze svůj konfesní zájem. Tato strana se vyžívá v kontroverzích, a proto od prvního dne z duše nenáviděla N.S.D.A.P., protože byla živým příkladem příkladně praktikované náboženské tolerance uvnitř strany. Náboženské názorové rozdíly, filozofické spory se musely vést mimo stranickou organizaci, jakmile se sešla, jakmile si S.A. oblékla hnědou košili, už tu nebyli katolíci a protestanti, ale jen Němci bojující za existenci a čest svého národa. Žádný spolubojovník v N.S.D.A.P. se neptal, zda je katolík nebo protestant, zda patří k německé církvi nebo je reformovaný; záleželo jen na jeho výkonu ve službě německé svobodě. „Hluboké“ rány třicetileté války se v nacionálněsocialistickém hnutí nakonec uzavřely, stejně jako se začaly hojit rány marxistického a buržoazního třídního boje. Tehdy vznikl soustředěný boj všech těch politických výrostků,

kteří z těchto ran na těle národa sáli krev pro svou parazitickou existenci. Marxisté křičeli „slouhové kapitalistů“, občanští vůdci volali „národní bolševici“, Centrum křičelo „nepřátelé každého náboženství“. Všichni lhali.

Nikdy se s náboženským cítěním nejednalo tak bezohledně jako v Centru a u politických prelátů, kteří toto Centrum vedou. A zejména na jeden bod se horliví dialektici neustále zaměřovali.

Jak bylo uvedeno výše, nacionální socialismus se neprohlašuje za obyčejnou politickou stranu, ale také za světonázor. Aby upevnilo boj proti německému nacionalismu, poukazuje Centrum na tento světonázor a prohlašuje jej za „pohanské, protikatolické rasové modlářství“. V reakci na tento bojový pokřik, který dnes zuří více než kdy jindy, je třeba říci, že rasová věda zjistila odlišnost a různost ras, stejně jako byl učiněn objev v oblasti fyziky a chemie. Proti takovému objevu nelze bojovat žádnými dogmaty a vyhánějícími slovy a církev se již několikrát musela před těmito fakty sklonit. Když kdysi Koperník přišel se svým heliocentrickým učením, kdy se z ploché země s nebem nahoře a peklem dole náhle stala koule volně plující v prostoru, vzbouřil se proti tomuto učení celý svět dogmat. Až do roku 1827 (!) byla všechna díla, která učila o této sluneční soustavě, na Indexu. Koperníkův objev samozřejmě vyžadoval zcela jiný pohled na svět než ten biblický, jiný způsob nazírání na svět, ale tento objev nijak neubral na pravém náboženství, které vychází z duše člověka. Římské a protestantské církvi (Luther označil Koperníka za podvodníka a šejdíře) trvalo asi 300 let, než nový pohled na svět přijaly, ale

navzdory všemu se před ním musely sklonit. Dalším příkladem je zacházení s mateřským jazykem. Požadovali pouze používání pohanské (zde je tento výraz zcela na místě) latiny, Meister Eckhart byl zuřivě napadán, když dával přednost němčině, ale celý německý národ vděčí za svou vysokou němčinu, která národ sjednocuje, kacíři Lutherovi, na čemž se protestant podílí stejně jako katolík, i když jezuitský bratranec nazývá Luthera „zneužívačem jeptišek“, „sprostým prasetem“ nebo „rypákem prasnice“. Stanovy jezuitského řádu uváděly, že používání mateřského jazyka není nikdy povoleno ve všech školních záležitostech. V roce 1830 se řád cítil nucen uvolnit mateřský jazyk alespoň pro poezii; a to v době, kdy Goethe byl na konci svého životního díla! A známý jezuitský páter Duhr přiznal: „Od té doby zůstala tato zásada: procvičování mateřského jazyka je doporučitelné, ale neměl by se z něj dělat samostatný školní předmět.“ Toto pronásledování toho nejcennějšího, co národ nazývá svým vlastním, bylo překonáno; dnes se římská církev sama často zastává mateřského jazyka a zároveň chrání zájmy svých věřících.

Podobně je tomu s rasovou vědou ve vztahu k náboženství. Posudek biskupa, kardinála nebo dokonce papeže o rase je v tomto případě soukromým názorem na biologický nebo politický problém, který na tomto základě stojí mimo čistě náboženskou autoritu, kterou mu zbožný katolík udělil. Dogmatický zákaz již nemůže zrušit vědecký objev.

Ve středověku byli badatelé upalováni jako čarodějové, dnes si Vatikán buduje rozhlasovou stanici, kterou by takový

Torquemada jistě proklel jako nejhorší ďáblovo dílo. Proto boj proti rasové vědě nemá náboženský charakter, ale je bojem politických zájmů, které dříve shromažďovaly své voliče na jiném základě. Anathema proti pokrevnímu vědomí bude tedy překonáno i ze stejného důvodu, z jakého zvítězil Koperník, přičemž je světodějnou ironií, že jedním z nejuvědomělejších badatelů zákonů dědičnosti byl katolický kněz Gregor Mendel ...

Z těchto vysvětlení vyplývá, že světonázor a náboženství nejsou totéž. Světonázor může existovat mimo náboženství (atomistické vysvětlení světa, naturalistický monismus), ale může také zahrnovat náboženství. Nacionálněsocialistické hnutí je národní politikou založenou na novém, a přesto odvěkém světonázoru na hodnotu krve. Chce chránit zdravou, dobrou krev, bez ohledu na to, zda ji chceme označit za Boží výtvor, nebo za železný přírodní zákon, v obou případech slouží nacionální socialismus konstruktivnímu principu, který sám o sobě znamená základní náboženské naladění. Nejchoulostivější otázky duše o Bohu a nesmrtelnosti, osudu a milosti ponechává hnutí politického boje na individuální osobnosti, aby o nich rozhodla. Může vyhledat ty utěšitele a rádce, které potřebuje k rozvoji svého nejvnitřnějšího života.

Ve své nenávisti a kritice § 24 nacionálněsocialistického programu se odpůrci uvědomělého německého charakteru v Bavorsku, Slezsku a Porýní zvrhávají v tvrzení, že vůbec neexistuje žádný zvláštní „germánský mravní smysl“, který by bylo možné považovat za měřítko jednání. To znamená zcela záměrné popírání německého kulturního povědomí vůbec,

strašlivé přehlížení hodnoty vlastních předků. Neboť bez charakterových předpokladů pro budování státu a společnosti by například Německo vůbec nevzniklo jako živá entita, bez vůle k moci a tvořivosti by nebyla dobyta samotná půda, na níž dnes sedí především ti, kdo se stali příjemci tohoto osidlovacího pokroku, ale kdo jsou vnitřně zcela odcizeni zakladatelům prosperity, svobody a státního zřízení. Přesně řečeno, parazitují na výdobytcích svých otců. A jestliže státotvorný charakter byl již součástí germánské morálky, projevil se v jiných oblastech života a v umění tak grandiózním způsobem, že by vyžadovalo nepřekonatelnou drzost ztotožnit germánskou povahu s Hottentoty nebo Židy. Když se například Vandal Stilicho stal římským regentem, jedním z jeho prvních činů byl zákaz gladiátorských zápasů, tohoto strašlivého symbolu zkaženého, bestializovaného světa, který tyto kruté hry převzal od Etrusků na Blízkém východě. Později totéž učinil velký Ostrogót Theodorik, který gladiátorské masakry nahradil rytířskými turnaji. A aniž bychom upadli do jednostranné glorifikace germánství, je spravedlivé říci, že například píseň Gudrun, vznešená píseň pyšné ženy, odpovídá krásné touze duše, stejně jako vznešená, velkorysá postava Siegfrieda; a i v Hagenovi probleskuje z hloubi duše cosi bezpodmínečně smířlivého, věrnost svému králi.

Germánská morálka byla hlubokou pravdivostí před sebou samým, která chtěla podat zprávu o sobě, o přírodě, o kosmu. Z této touhy se zrodili mystici, velcí badatelé přírody, a to až po vznešenou nauku Immanuela Kanta o povinnosti. A v německé

hudbě se tato duše stala životem, který přesahuje svět, takže popírání této germánsko-německé hodnoty je útokem zaměřeným na zničení německé duše, která vždy utvářela svět.[4] Skutečnost, že takové popírání může být otevřeně vyjádřeno, ukazuje hluboký pád, kterým dnes Německo jako národ trpí, ale také ukazuje na nutnost všeobecného lidového odporu bez rozdílu náboženského vyznání proti činnosti, na jejímž konci stojí rasový chaos, duchovní a posléze i politický úpadek německého národa.

Slova o „germánském smyslu pro morálku“ jsou namířena proti tzv. talmudskému náboženství. Jakýkoli úsudek o Starém zákoně - zda jako o čistě židovském projevu, nebo jako o zkreslení jiných, třeba i árijských myšlenek - ponecháváme na zkoumání jednotlivých badatelů. N.S.D.A.P. toto bádání nijak neomezuje, ale ani zde nezaujímá stanovisko jako strana; což může sloužit k poučení zejména přísně ortodoxních protestantských kruhů, které z této strany směřují své útoky proti N.S.D.A.P., ale o jejím postoji k pozdějšímu vývoji židovského charakteru v Talmudu a Šulchan Aruchu nemůže být pochyb. Je zcela zřejmé, že zde máme co do činění s „morálkou“, která bez skrupulí usiluje o to, aby využila nežidy a prostřednictvím tohoto „nábožensky“ imanentního, falešně nazývaného morálního kodexu sjednotila celou židovskou komunitu v jednotně jednající společenství. Židovská komunita

[4] „Strana Centra nezná žádný germánský ideál morálky“, psalo se v oficiálním „Mitteilungsblatt“ této strany (č. 12, 1930). Nic jiného už je ani nenapadlo.

se snaží některé překlady líčit jako „podvrhy“, ale i kdybychom vynechali sporné pasáže, zůstává toho víc než dost, abychom tuto nemorálnost bezvýhradně odmítli, a to jak z hlediska křesťanské nauky, tak z hlediska germánské morálky.

To se týká i velmi kontroverzní otázky rituální porážky. Všichni němečtí odborníci se shodují na tom, že košer porážka je strašlivé týrání zvířat. Krutost židovského rituálu byla opakovaně prokázána v nesčetných peticích humánních veterinářů a německých sdružení a N.S.D.A.P. se okamžitě postavila do čela boje za zrušení této krutosti. Tento vztah ke zvířeti jako ke společníkovi v životě na této zemi je také součástí dnes haněného germánského smyslu pro morálku, který se u mestických národů nevyskytuje. Schopenhauer a Wagner se hluboce a důrazně vyslovili ve prospěch zvířete a N.S.D.A.P. tento světonázor vyznává. Člověk by si nyní myslel, že Centrum a Bavorská lidová strana budou bojovat na stejné frontě, protože křesťanská láska je také namířena proti jakémukoli zbytečnému mučení. Ale byla to právě B.V.P., která v bavorském zemském sněmu vždy hlasovala proti zákazu rituálního týrání zvířat, který nakonec mohl být přijat jen s pomocí sociálních demokratů. Odůvodňovalo se to „náboženskou tolerancí“, čímž bylo i zjevné týrání zvířat prohlášeno za náboženství. Stejný postoj zaujalo Centrum v Říši, tedy koncentrace protikřesťanských a protiněmeckých nálad, diktovaná především strachem z mocenských vlivů židovských peněz.

A posledním a rozhodujícím faktorem pro nacionální socialismus je postoj Talmudu k osobnosti Ježíše Krista.

Odvolává se na něj mnoho forem náboženství, lze k němu vztáhnout téměř vzájemně se vylučující dogmata a N.S.D.A.P. se jako subjekt mimo svou působnost do boje o tyto otázky nezapojuje. K osobnosti zakladatele křesťanství, který se nakonec tyčí nad všemi církvemi, však zaujímá uctivý postoj. Vždy se zasazovala o zachování jeho jména a vždy bojovala proti jakémukoli zesměšňování - což se o Centru a B.V.P. říci nedá. Talmud se Ježíšem zabývá na několika místech, a to nevýslovně urážlivým způsobem. Ježíš je nazýván „oběšencem“, „bastardem“, „synem smilné potvory“. Nenávist až za hranici smrti vyjadřuje Talmud obzvlášť zřetelně tím, že Ježíše soudí v pekle za jeho prohřešky „vařícím hnojem“. Talmud je dodnes pro většinu Židů závazným morálním kodexem; to však Centru nezabránilo, aby svou protikřesťanskou praxi korunovalo tím, že se v roce 1930 odvážilo předložit svým voličům předsedu berlínské židovské obce Georga Kareskiho jako kandidáta do Říšského sněmu!

Kareski je také židovský přistěhovalec z Východu, takže je obzvláště loajální k Talmudu, a je také sionistickým vůdcem, tj. představitelem židovsko-rasového extrémního nacionalismu; zatímco německý nacionalismus je v čele strany Centrum jedovatě potírán jako kacířství, všežidovství je uznáváno tím, že jeho extrémisté jsou zařazeni do vedení strany Centrum. Poslední - zvonivou - skutečností je, že Kareski je ředitelem židovského měnového spekulanta Jakoba Michaela ...

Nelze si představit horší výsměch Ježíši Kristu, než je kandidatura talmudského Žida Kareskiho; zbavuje Centrum

jako celek i posledního práva prezentovat se jako představitel katolického a křesťanského myšlení. Rozhodují činy, ne pokrytecké řeči.

Když bylo před lety na výstavě v Mnichově předvedeno ukřižování, které bylo strašlivým výsměchem Kristu, protestoval Adolf Hitler proti této výzvě křesťanskému Německu, proti čemuž vláda Bavorské lidové strany nic nenamítala. Teprve poté byla „socha“ odstraněna. Byla to právě N.S.D.A.P., která se postavila zesměšňování Georga Grosze v jeho kreslířské exhibici „Ecce homo“; pruský soud pod vedením ministra spravedlnosti Centra však Grosze osvobodil!

První, co nacionálněsocialistický ministr školství Dr. Frick v Durynsku udělal, bylo, že doporučil křesťanské školní modlitby spojené s modlitbou za vzkříšení německé vlasti. Reakcí na to bylo dupání marxismu a Centra. A pak se objevil říšský soud, který rozhodl, že tyto modlitby jsou protiústavní...

V Brunšviku vládli sociální demokraté nekontrolovaně po celá léta. V roce 1930 byl i v této spolkové zemi jmenován nacionálněsocialistický ministr. Ten také znovu zavedl modlitby ve školách pro obě křesťanská vyznání, které byly předtím zakázány. Centrum, které bylo v Prusku po léta spojencem ateistického marxismu, nepovažovalo za nutné vyvíjet na brunšvické soudruhy nátlak. Dosažení politických sinekur mělo přednost před vším ostatním.

Když dnes Centrum bezostyšně prohlašuje, že nacionální socialismus organizuje nový „Kulturkampf“, tj. že připravuje

státní pronásledování katolické církve, je to podněcující lež nejhoršího druhu. Ať už si jednotliví nacionální socialisté myslí o tom či onom náboženském dogmatu cokoli, vždy odmítali jakýkoli mocensko-politický zásah proti nějaké konfesi a budou tak činit i v budoucnu. Dokázal to i skutkem. Centrum jako celek si počínalo opačně: svými ústy hájilo katolická dogmata, ale svým spojenectvím s marxismem mu umožnilo neomezenou ateistickou propagandu, čímž poskytlo pomoc bolševismu jako celku, a předpokladem náboženské obnovy je tedy zničení marxismu a potlačení Centra, pokud v praxi plodí marxismus jako celek.

Na protestantské straně se podobně smýšlející politicko-ekonomičtí rytíři postarali o růst antimarxistického hnutí. Ti nyní založili konfesní stranu podobnou Centru: Křesťansko-sociální lidovou službu. Není pochyb o tom, že nacionální socialismus zaujímá k této „protestantské“ nadaci naprosto stejný postoj jako ke „katolickému“ Centru. Větší úspěchy „Volksdienstu“ by velký osvobozenecký boj Němců degradovaly na konfesijní hádku, nebo by v každém případě tento boj opět zatlačily na úroveň, která musí stát mimo velký politický frontový boj všech. Mimochodem, první, co říšskoněmecká frakce těchto „protestantů“ udělala, bylo, že hlasovala proti kandidátovi nacionální opozice na post předsedy Říšského sněmu. Společně s Centrem dali přednost hlasu pro zastánce odpírání svědomí, levicového sociálního demokrata Paula Loebeho. I zde se jednalo o naprostou zradu národních i křesťanských idejí.

Vzhledem k tomuto zrádnému, čistě materialistickému postoji politických představitelů obou denominací není divu, že hnutí za vystoupení z církve sílí, že sekty adventistů, „horlivých biblistů“ atd. nesmírně bobtnají a že moskevská internacionála bezbožníků se připravuje na organizované zničení všech náboženských hodnot a používá k tomu obrovské prostředky. N.S.D.A.P. sice proti těmto národ ničícím silám také zakročila (dokonce i v Mnichově byla shromáždění „studentů bible“ zakázána vládou Bavorské lidové strany až po jasných slovech z naší strany), ale skutečnost, že se všechny tyto proudy šíří, ukazuje na slabost vnitřní propagační síly současných představitelů katolické i protestantské církve.

Není v kompetenci N.S.D.A.P. hodnotit hlubší ideologické příčiny, které zde mohou být přítomny, ale domnívá se, že má naprosté právo a naléhavou povinnost poukázat na jeden jev: postup duchovenstva v boji politických stran. Již Bismarck kritizoval Stoeckera za to, že jako aktivní kazatel chce být zároveň politickým vůdcem, a to z jistého instinktu, že obecná národní politika bude zcela mimovolně podléhat čistě konfesijním ohledům a že psychika faráře a vůdce politické kampaně se skutečně nemůže organicky spojit. Dnes se v Německu opět setkáváme s tím, že další strana, celkově středová, je pod čistě klerikálním vedením. Stranickým vůdcem Centra a zároveň jeho zahraničněpolitickým vůdcem je (spolu s prelátem Ulitzkou) papežský domácí prelát Dr. Kaas, faktickým vůdcem Bavorské lidové strany je vůdce zemské parlamentní frakce v Bavorsku kanovník Wohlmuch, vůdce říšskoněmecké frakce této

strany a zároveň její zahraničněpolitický mluvčí kanovník Leicht. Hlavní váha Katolického tiskového sdružení je v rukou preláta Müllera, zatímco preláti Fahsel, páter Muckermann S. I. atd. působí na veřejnost v zájmu Centra, zatímco duchovní Dr. Moenius (redaktor „Allgemeine Rundschau“) označuje za svůj „katolický“ úkol „zlomit páteř“ (německého) nacionalismu a zabránit vzniku německého národního státu („Paříž srdce Francie“). Katoličtí kněží tak pracují v první linii politiky Centra (vlastenečtí duchovní jako opat Schachleitner, Dr. theol. Haeuser atd. mají prostě zakázáno mluvit), a když boj proti politice Centra, která korumpuje národ, nabývá také podoby odmítání vůdců, nazývá se to kněžským bičováním.

Itálie zde jde opět příkladem - na příkaz papeže. I tam v době liberalismu a marxismu existovala liberální katolická strana pod vedením kněze Dona Sturza, tzv. strana Populari. Don Sturzo byl ostrým odpůrcem fašismu, obviňoval jej ze „zbožštění národa“ a podobně, zcela v duchu německých centristických prelátů. V roce 1923 zasáhl Vatikán, don Sturzo a všichni kněží dostali zákaz politické činnosti a papež Pius XI. oficiálně prohlásil: „Žádná katolická strana neexistuje a ani existovat nemůže. Katolické zásady a politická práva nacházejí ochranu a výklad v samotné církvi“. Z tohoto prohlášení lze vyvodit dvě věci: buď existuje několik zaměnitelných katolických světonázorů, nebo se Centrum nezajímá o papežské názory v případech, kdy jde o politické a materiální sinekury. Protože první varianta je pro katolíky nepřijatelná, musí se rozhodnout pro druhou, která staví vůdce centra - kteří byli ostatně věrnými

druhy Matthiase Erzbergera a dodnes ho chválí - do velmi jasného světla. „Augsburger Postzeitung“ - přední jihoněmecký list Centra a zuřivý odpůrce německého hnutí za svobodu - se cítil nucen přiznat, že „novopohanství“ (jak dnes nacionální socialismus nazývají fanatici pravdy z Centra) je dnes idealistické a hrdinské. Zapomněl jen dodat, že velký počet těch, kteří se cítí být povoláni učit jako kněží „v říši, která není z tohoto světa, jsou svou politickou činností stále více stahováni do hmoty a nemohou už být příkladem, jakým by měli být.“ To vše pociťují lidé na všech místech a je to jeden z důvodů, proč protinábožensk á kritika padá na úrodnou půdu. Úkolem středových prelátů není věnovat katolickou službu na lidových shromážděních a pak se hned dělit o své politické sinekury se svými ateistickými marxistickými koaličními kolegy, ale opustit politickou arénu a stát se opět tím, k čemu byli vysvěceni: faráři. Národ dnes potřebuje utěšitele lidské duše více než kdy jindy, ale zde je třeba poznamenat, že nenávistný centristický duch pronikl i do těch kruhů, které nejsou navenek politicky vyhraněné. Může se například stát, že bavorský pastor z kazatelny otevřeně pomlouvá Adolfa Hitlera za to, že vyplivl hostii. Kněz byl žalován a odsouzen za pomluvu, ale byl osvobozen. Ve zpovědnici se pod hrozbou přísných trestů a agónie zakazovalo zpovědním dětem navštěvovat nacionálněsocialistické schůze, číst „Völkischer Beobachter“, ženám se říkalo, že budou muset odmítnout manželské povinnosti svých manželů, pokud nebudou volit Centrum, a tak dále. To vše - ve spojení s hrozným šikanováním duchovních,

kteří neagitovali pro Centrum - pobuřovalo zdravě smýšlející lidi, kteří stále častěji viděli, jak mizí pastor a objevuje se úzkoprsý rozdělovač Centra.

Konflikt mezi fašismem a Katolickou akcí, který vypukl v roce 1931, přinesl obzvlášť pozoruhodné vyjasnění. Ta byla na základě nejtrapnějších odhalení obviněna, že do svého vedení propašovala „antifašistické“ vůdce - soudruhy dona Sturza - a že zorganizovala spiknutí proti italskému státnímu zřízení. Vypukl ostrý spor v tisku a začala jednání, která v září 1931 vedla k dohodě.

Nová dohoda mezi italskou vládou a Vatikánem ve věci Katolické akce nese všechny znaky vzájemného boje o každý centimetr kýžených výhod. Oba partneři si však nepřáli roztržku, oba se v závěrečném protokolu zřekli jakéhokoli dogmatického vymezení rozdílných názorů na výchovné otázky italské mládeže, ale v praxi se ukazuje, že Vatikán musel ustoupit téměř všude, zatímco Mussolini rozhodně ustoupil náboženskému potvrzení Katolické akce - což platilo i dříve. Skutečnost, že se Vatikán zřekl sociálních organizací Katolické akce, a dokonce i sportovních cvičení, znamenala, že se - v prvním případě - vzdal svého nárokovaného práva na sociální vliv a zcela přenechal pole fašismu. To také připouští, že na rozdíl od tvrzení listu „Osservatore Romano“ se v minulosti zabýval oblastí státní politiky, která je nyní jednoznačně vyloučena. Dále se doslova uvádí, že Katolická akce má výhradně diecézní charakter, nemá ve svém vedení žádné laiky a že v jejím vedení mohou působit pouze duchovní, kteří nejsou

odpůrci fašismu. Kromě jasného omezení činnosti Katolické akce si tak stát zajistil právo veta proti jakýmkoli pokusům propašovat do vedení Katolické akce stoupence dona Sturza (italského centristy!) i po nové dohodě. Tento bod nutí Vatikán k čistce ve vedení Katolické akce, která bude nepochybně vládou bedlivě sledována.

Nová dohoda také zbavuje Katolickou akci veškeré symboliky: vedle čistě náboženských symbolů smí vyvěšovat pouze italskou státní vlajku. Tento bod není bezvýznamný, protože pokud příznivci Katolické akce pochodují pod vlajkou, kterou nesou i fašisté, je v tom smírčí prvek - ve prospěch státu.

Všechna tato ustanovení jsou zajímavá i za hranicemi Itálie, protože mají svůj programový obsah, a to i bez zásadních sporů: dohoda představuje další vyjasnění vztahu mezi národním státem a římskou církví uprostřed okolností 20. století. Zatímco dříve si Vatikán nárokoval politickou nadvládu, později se politiky formálně zřekl a pak se musel bránit, že do státní politiky vůbec zasahoval, nyní uznává jako nezbytné pro státní mír, že sdružení pod jeho kontrolou mohou být pouze církevně-náboženská, nikoliv dokonce sociálně-organizační, a i v takovém případě mohou být v čele pouze lidé, proti nimž nelze z hlediska nacionalismu, který stát ovládá, nic namítat.

Je jasné, že Mussolini by všech těchto ústupků nedosáhl, kdyby se Vatikán tváří v tvář odhalením „Lavoro Fascista“ ve „španělštině“ o spiknutí svých vysokých hodnostářů proti fašismu nemýlil a neobával se, že v případě neúspěchu jednání

by mohl vypuknout boj, který by vzhledem k situaci na Pyrenejském poloostrově vedl k obavám z ještě větších ztrát, přinejmenším co se týče prestiže.

Mussolini zase moudře přestal bojovat s Vatikánem v tisku, a to i v zájmu svobody pohybu svého státu vůči vnějšímu světu, čímž si ponechal otevřenou možnost mírového řešení. Zdržel se jakéhokoli trapného ponižování a zdůrazňováním vhodnosti náboženské výchovy ze strany církve, k níž se hlásil téměř celý italský národ, zmírnil dojem, že Vatikán ustupuje.

Když fašistický tisk prohlásil, že Petr dostal, co mu náleželo, a císař to, na co si měl činit nárok, jedná se o zcela křesťanský a správný výklad. Je třeba, aby se toto stále zřetelnější rozlišování uplatňovalo i v jiných státech, neboť pak by nedošlo k žádné „kulturní válce“, náboženská svoboda svědomí by byla zachována pro všechna náboženská společenství a stát by byl skutečně organizovaným národním společenstvím na obranu práv a budoucnosti národa jako celku, bez ohledu na to, jaké metafyzické, filozofické představy by mohly jednotlivce ovládat.

Oživení náboženského života nenastane dříve, než se i kněz v Německu vrátí ke svému skutečnému úřadu a podřídí se nařízením a dohodám svého církevního představeného.

Totéž samozřejmě platí i pro protestanty. Nejkrásnějším kulturním výkvětem protestantismu byla bezpochyby protestantská farnost v malých městech a vesnicích. I zde působilo kosmopolitní město nervy drásajícím způsobem a probouzelo ambice, které jinak směřovaly síly čistě pastoračním

směrem. I zde měl duchovní, pokud jako takový působí, zmizet z parlamentní tribuny a na politických shromážděních se držet při zemi.

Nechceme omezovat vitalitu ani protestantského, ani katolického duchovního: měl by se však zabývat obecným národním, obecným sociálním, obecným kulturním z kazatelny a formou, jakou vyžaduje jeho úřad, který je určen všem (nanejvýš na velkých obecných národních shromážděních). V tom spočívají velké možnosti působení a to je jediná páka k prohloubení a obnově náboženského života. Je stejně nepřirozené, aby se farář stal poslancem, jako když státník usedne do zpovědnice. V organicky založeném oddělení pracovních oblastí spočívá první předpoklad pro novou, duchovně zdravou buněčnou strukturu v Německu; obrovské množství nedorozumění a sporů by pak vůbec nevzniklo.

Státní myšlení nacionálního socialismu by tedy samo o sobě mohlo být vítáno pouze skutečně náboženským cítěním; spor vzniká jen proto, že církve, zejména jednotně mezinárodně organizovaná římskokatolická církev, rozšiřují oblast náboženského do té míry, že chtějí zahrnout i vše sociální, a tedy i politické. Nacionální socialismus nemůže tento postoj hierarchického centra ležícího mimo Německo změnit; jeho státní povinnost proto spočívá pouze v tom, že prostřednictvím smluv s církvemi ponechává celou státní správu nedotčenou zvláštními církevními vlivy, jakož i třídními a sociálními zájmy. Nesmí z důvodů zahraničněpolitického pohodlí přiznávat jedné třetině katolíků více práv než dvěma třetinám protestantů. Navíc

musí zcela překonat řeči o „paritě“ při rozdělování úřadů. Vyžadování politických jmenování na základě náboženského vyznání by podporovalo korupci veřejného mínění a státní správy. V nadcházejícím státě by se mělo jmenování do úřadů provádět pouze na základě výkonu ve službách národa jako celku. I když se na této zemi nikdy nelze vyhnout lidumilnosti, snaha o naplnění této zásady je to jediné, co může zaručit nejvyšší stupeň spravedlnosti a podnítit oprávněné úsilí jednotlivce o pokrok.

Nacionálněsocialistický stát je v zásadě připraven uzavřít dohody s církevními obcemi. Představitelé protestantské a katolické církve jsou s ním v rovnoprávném postavení, přičemž stát si musí vyhradit rozhodující slovo při obsazování důležitých úřadů jako své přirozené právo. Nebude-li možné dosáhnout dohody, bude muset nastupující říše upravit vztah mezi státem a církvemi z vlastní iniciativy ve smyslu naprosté náboženské tolerance, ba požadavku na náboženský život, čímž se vyloučí možnost, aby zástupci konfesí zasahovali do politického života státu. S ohledem na tento jasný aspekt bude snad i Vatikán jednoho dne považovat za vhodnější uzavřít pevné dohody. Navzdory velké moci dosažené na mnoha místech, kdy se církev domnívala, že může diktovat státům jejich zákony, je tato doba nenávratně pryč. Napětí mezi Vatikánem a fašismem v roce 1931, události v katolickém Španělsku, postoj i malé Litvy k Vatikánu, národně katolické tendence u Čechů atd. jsou příznaky radikální změny v duších národů. Pokud bude římská církev i nadále zastávat postoj, který naznačují výzvy kardinálů Faulhabera a

Bertrama proti německému racionalismu, pak bude mít i národní katolické Německo pochopení pro nutnost ochrany státu, na jehož síle závisí i jeho politický a hospodářský osud.

Na řešení problému stát-církev tedy nebude nacionální socialismus pohlížet dogmaticky, ale bude se řešit podle skutečností budoucnosti. Kdo má dobrou vůli dát lidu to, co potřebuje k boji za své sebepotvrzení v tomto světě, může žít v míru s nacionálněsocialistickým státem. Kdo tak nechce učinit, musí přijmout důsledky.

Obrození morálky

Stejně jako v oblasti náboženství ani N.S.D.A.P. nemůže nikoho ze svých členů zavázat k angažovanosti v kulturních otázkách, která by přesahovala několik základních principů, protože umění, filozofii, vědecké přesvědčení atd. ovládají, ba musí ovládat, velmi odlišné temperamenty a často nejcennější tvůrčí síla spočívá právě v subjektivní výlučnosti, s níž umělec hájí „svůj“ názor nebo vědec svou teorii. Bez ohledu na to je však kulturní politika jednou z nejdůležitějších oblastí, které čekají na nacionální socialismus, dnes jako politické hnutí, zítra jako základ státu a vlády Říše, protože veškeré rasové zdokonalování, veškerá degenerace a rasová hygiena jsou jen polovičním dílem, pokud je nedoprovází hygiena duše, pokud veškeré duševní a duchovní síly neiniciují skutečné, hluboké znovuzrození, nově oplodňující zkostnatělý život. A zde můžeme říci následující, a to jak při pohledu zpět, tak i dopředu, přičemž uznáváme nejosobnější kulturní přesvědčení.

Politický a hospodářský kolaps Německa byl více než jen vnější událostí: byl jen podobenstvím vnitřního nedostatku víry v hodnotu němectví a věci, kterou hájí; bezcílnost německé politiky se proto jeví jako znak nedostatku obecného národního, státního a kulturního ideálu. Osamělost, opuštěnost, vnitřní rozpolcenost a beznaděj jsou proto charakteristickými znaky mnoha Němců, kteří se starají o „citové“ a duchovní blaho celého svého národa.

Většina těch, kteří byli povoláni k obraně německého duchovního dědictví a k jeho tvůrčímu přenášení do budoucna, sledovala dvě fantasmata: ego a takzvanou humanitu. Skutečnost, že mezi těmito idejemi leží krví spoutaný národní charakter, byla často přijímána téměř zahanbeně jako nutné zlo, nikoli jako prapůvodní zdroj veškeré tvořivosti. Dnes zvítězily všechny protichůdné síly, které se bez jakéhokoli národního vědomí politicky zasazují o světovou republiku (nebo panevropu) a morálně chtějí vytvořit „kulturu lidstva“, která není zakořeněna v žádné půdě. Individuální bytost je tak vnímána i kulturně bez vazby na rasu, národ, stát, jazyk a dějiny a teoreticky se spojuje se stovkami milionů individuálních bytostí z jiných národů, států a kontinentů. Stejně jako dnešní mezinárodní ekonomický systém staví do středu všech svých záměrů holou myšlenku zisku, tak je skutečnou hnací silou hlásání lidstva nespoutaný egoismus, doktrína, která má jednotlivci umožnit organizovat svůj život a svou práci ve službách morálky bez jakýchkoli závazků vůči národu a státu. Aby se však přes toto holé uctívání materiálu přehodil zahalující plášť, mluví se o povinnosti vůči takzvanému lidstvu, která však musí zůstat jen prázdnou frází kvůli absenci skutečně existující, hmatatelné entity. Vzhledem k tomuto dnes téměř všemocnému proudu však postupně narůstá poznání, že zcela vítězná realizace internacionální ideje v jejích různých podobách nepovede k harmonickému lidstvu ani ke „kultuře lidstva“, ale k chaosu ve všech oblastech života. Znamení doby to na nás každodenně vykřikují. Ve všech státech proto konečně působí

probouzející se síly, aby zde vytvořily protiváhu, jak vidíme například v Německu, na mnoha místech se nezávisle na sobě tato organická tvůrčí vůle připravuje na duchovní vzpouru. Pevně věříme, že tato obrana proti silám chaosu, vědomí prvotní hodnoty krví spjatého lidu, nacionální a sociální solidarity, jednou přeroste v mýtickou sílu. Tato víra nám dodává - navzdory všemu - odvahu. Velkým úkolem současnosti pro záchranu naší duchovní a intelektuální budoucnosti je proto dát smysl, formu a elán silám, které dosud bojují v izolaci.

Dnes se z hlubin světových měst vynořil podčlověk, který nás všechny zamořuje. Miliony uboze vykořeněných lidí byly vyvrženy na asfalt, zbaveny prostoru, odnárodněny, bez orientace, vydány na milost a nemilost všem oslnivým populárním svůdcům, kteří se dnes odvažují v takzvaném světovém tisku prezentovat mulatskou a negerskou kulturu jako nejvyšší výdobytky naší doby. Jsou právě tak předzvěstí úpadku, jako byli kdysi mezinárodní helénisté v upadajícím Řecku a jako byly syrsko-africké pacifistické salony v upadajícím Římě.

Ať už byly různé kultury organizovány jakkoli, podstatu morálky germánského Západu odhaluje Fichteho výrok: „Pravá kultura je kultura přesvědčení.“ To odhaluje skutečnou hybnou podstatu všech našich kulturních výtvorů, neboť všechny společenské předpoklady pro možnost kulturní tvorby jsou založeny na hodnotách přesvědčení; ty jsou také hybným motivem germánského způsobu života a někdejšího germánského smyslu pro spravedlnost. Nikdo tuto skutečnost

nevnímá jasněji než rozený nepřítel druhově vlastní morálky: již zmíněný, dnes soustředěný odpad světových měst a v nich vládnoucí intelektuální i neintelektuální podlidstvo pod židovským vedením, které dnes ovlivňuje a velí milionovým armádám, které místy již tyto armády uvedlo do bouře a nadále den co den pracuje na tom, aby to všude uskutečnilo. Tento boj proti všem hodnotám evropské morálky, zejména germánského charakteru, je v politickém boji poněkud zastřen, neboť zde „sociální požadavky“ stále ještě umožňují zastírat skutečné destruktivní záměry; i v čistě politických snahách lze stále ještě trvat na jistém „smyslu pro objektivitu“, neboť někdy lze zdánlivě oprávněně nesouhlasit s určitými účelnými opatřeními k zajištění politické existence. Ale právě tato velká destruktivní zuřivost je neskrývaná v celé oblasti morálky a může se projevit ve všech oblastech v až děsivě jasné podobě. Je to zkrátka instinktivní i většinou vědomý boj za svržení všech těch hodnot, které určovaly germánsko-německou kulturu, a to i přes všechny ostatní společenské a politické kolapsy.

Každý aktivně žijící Němec ví, jak daleko již postoupilo umlčování německé svobody myšlení a rozklad všech kulturních základů. Příliš často se však domnívá, že pouze v jeho profesi působí hospodářský neněmecký teror rdousivě. Přitom se tak děje ve všech oblastech. Situace je tísnivě obtížná. Právě proto však činí rozhodné povstání povinností, aby se německému duchu vrátilo právo na vládu v jeho vlastním rodišti a aby se vytvořil prostor pro kvasící síly dospívající generace, která je od útlého věku otrávena více, než si její rodiče uvědomují. Řada

procesů v posledních letech by měla otřást všemi zdejšími aktivními lidmi. Za to si můžeme především my sami. Tato vina však vyžaduje odčinění.

Svou vinu pasivně odpykáváme dnešní intelektuální bídou, kdy jsou učenci na univerzitách zbavováni svých učitelských práv, protože si to žádá moc, ale místo toho jsou německým studentům vnucováni muži, kteří v těžkých dobách urážejí německého frontového vojáka a německé vůdce. Odpykáváme si to, když jsou dnes němečtí umělci systematicky likvidováni ve prospěch exotických senzacechtivých umělců. Odpykáváme si to, že němečtí básníci hladoví a nemohou oslovit svůj národ, protože mezi nimi vzniká neněmecké divadlo a mezinárodní tiskový kruh ochromuje nejcennější síly tím, že je umlčuje. Odpykáváme si skutečnost, že náš právní systém je zkorumpovaný a veškerá víra ve spravedlnost se vytrácí. Odpykávání si zaslouží a nikdy tomu nebude jinak, pokud se nositelé německé podstaty ve všech vrstvách národa nepostaví na odpor, aby bojovali za svobodu myšlení a tvorby. Je pochopitelné, jestliže se vzhledem k současné situaci mnozí z nejlepších chtějí v zoufalství stáhnout do ústraní. Ale nehledě na to, že to skutečně dokáže jen málokdo, zatímco ostatní musí být podřízeni svým nepřátelům: právě tuto izolaci všech hodnotných lidí chtějí sjednocené síly podlidí dosáhnout tím, že si správně uvědomují, že dosažení tohoto sebevyloučení z aktivního života se rovná vzdání se veškerého sebeprosazení. Tato izolace německého kulturního tvůrce je pravděpodobně jednou z nejhlubších příčin, které napomohly současnému stavu,

ale velkou katastrofu nelze překonat tím, že se místy a jednotlivě napraví dílčí škody, nýbrž jen tehdy, jestliže se do boje pustí nový, organicky zakořeněný celkový životní postoj, který přitom povolá jako spolupracovníky oněch „tisíc rukou“, bez nichž nelze uskutečnit ani ty nejkrásnější myšlenky. Jinými slovy, když se národní inteligence odvážně postaví před svůj lid, jemuž se kdysi odcizila.

Podstata skutečného, aktivního vykoupení tedy spočívá v obraně, přijetí skutečné tradice, znovuvytvoření z věčných hodnot národa a ochraně těchto sil, které se derou vpřed. Za tímto účelem musí veškerá práce začít ústním i písemným informováním o skutečných poměrech, aby se překonal děsivý nedostatek vhledu, dále pak aby se probudil cit a vůle k odporu proti všem nositelům rozkladu, ale také proti vlastní vině a slabosti. A konečně by se mělo vytvořit fórum pro všechny různorodé, s krví spjaté německé síly ve všech oblastech života. V roce 1808 napsal Freiherr vom Stein pruskému králi: „Jestliže však dojde k pevnému rozhodnutí, pak odstraňte všechny přátele míru, aby vše nebylo ochromeno a zastaveno ve svém progresivním pohybu.“ V takovém rozhodnutí spočívá duchovní zlom naší doby. Pokud k němu nedojde, pak veškeré „němectví“ zůstane jen prázdnými slovy, která se pronášejí jen proto, aby se nevyzradilo slaboduché zbabělé srdce.

Nacionální socialismus musí vycházet z tohoto poznání celkové situace, a proto musí podporovat vše, co slouží těmto poznatkům v kulturní oblasti, a bojovat proti všemu, co je přímo či nepřímo v područí protiněmeckých sil. Uprostřed

rozhodujícího politického boje o moc neměla N.S.D.A.P. možnost přesměrovat své dostupné zdroje na sjednocení německých kulturních sil. Později od toho jako celek upustila, protože mezitím (1929) vznikla nadace, v jejíž úsilí mohl mít nacionální socialismus důvěru: „Kampfbund für deutsche Kultur e. V." se sídlem v Mnichově. Tato organizace proklamovala svůj cíl následovně: *„Cílem Kampfbund für deutsche Kultur je hájit hodnoty německé podstaty uprostřed dnešního kulturního úpadku a podporovat každý projev německého kulturního života svého druhu. Kampfbund si klade za cíl vzdělávat německý národ o souvislostech mezi rasou, uměním a vědou, morálními a volními hodnotami. Stanovil si za cíl přiblížit veřejnosti slovem i písmem významné Němce, kteří jsou v současné době umlčováni, a tím zatemnit německou kulturu jako celek bez ohledu na politické hranice. Sdružením všech sil, které sdílejí tyto snahy, chce vytvořit předpoklady pro vzdělávání ve školách a na univerzitách, které uznává národ jako první hodnotu. Zejména si klade za cíl probudit v dorůstající generaci všech vrstev obyvatelstva vědomí podstaty a nutnosti boje za kulturu a charakterové hodnoty národa a zocelit vůli k tomuto boji za svobodu Německa."*

Umělec a učenec je obvykle „apolitický", což je do jisté míry pochopitelné, protože jeho tvůrčí síla pramení z osamělosti jednotlivce, ale měl by se cítit a musí se cítit poháněn géniem svého národa, jeho krví, a proto se ostře oddělit od těch, kteří tuto krev popírají, snaží se ji zkazit, otrávit. *Kampfbund für deutsche Kultur* učinil tento veledůležitý krok, velké množství

německých tvůrčích sil se mu dalo k dispozici, a tak s ním mohou spolupracovat vznikající oddělení N.S.D.A.P. pro kulturu a rasu.

Dnes až příliš dobře víme, jak moc jsou moc a kultura „propojeny“, a proto také víme, že kulturní osvobození je možné jen tehdy, když odstraníme ty, kteří jsou dnes u moci a kteří jako ochránci Gumbelů a Lessingů podporují protiněmeckou nekulturu prostředky politiky, což působí strašlivě a ničivě na duši. Za nejdůležitější úkol každého německého kulturního spolku proto považujeme, aby bez malicherností poznával skutečně druhově uvědomělé tvůrce ve všech oborech, shromažďoval je, dával jim naději, zbavoval je pocitu opuštěnosti, a to vše s cílem, aby budoucí německý vládce věděl, koho postavit na místo lidí, kteří dnes týrají německou duši na univerzitách, akademiích, u soudcovských stolů atd.

Jako politická agitační organizace začínal nacionální socialismus v oblasti kulturní politiky tam, kde se nachází těžiště činnosti duševní kontaminace: v tisku (§ 23). Zde se požaduje, aby všichni redaktoři byli příslušníci lidu, aby neněmecké noviny potřebovaly ke svému vydávání státní povolení a aby byl znemožněn finanční vliv na německé noviny. Dále se zde uvádí: „Žádáme zákonný boj proti uměleckému a literárnímu hnutí, které má rozkladný vliv na náš národní život, a uzavření akcí, které porušují výše uvedené požadavky.“

V tom se rýsuje velký úkol, pokud je to úkol pouze státní: neboť stát, pokud nechce dusit život, musí fungovat v kulturních záležitostech pouze preventivně a určovat hranice; pouze

osobnost je a zůstává tvůrčí. Rozhodující však zůstává, aby vedení státu tvořili kulturně tvořiví, osobití, druhově spříznění lidé, nikoli internacionální marxisté, ale ani zkostnatělí byrokraté či pokrytečtí mudrlanti. V centru našeho jednání tedy nejsou příkazy a zákazy, ale člověk.

Má-li rasová hygiena ve spojení s rasovou regenerací vytvořit fyzický předpoklad pro veškeré zdraví, pak vzdělávací systém okamžitě útočí na ducha a duši německého dítěte a v tomto bodě se N.S.D.A.P. ocitá v ostrém konfliktu se starými mocnostmi.

Uvědomujeme-li si, že charakter je to, co udržuje stát a společnost, pak výchova budoucího Němce znamená především budování charakteru. Tím se nacionální socialismus zásadně liší od intelektuálního proudu posledních sta let, který kladl důraz na znalosti. Tato intelektualizace stále více zatěžovala přirozený instinkt, vychovávala „odbornou“ bytost, které chybělo živé, s krví spjaté jádro. Proto bylo v Německu tolik „objektivity“ a tak málo vášnivého zastoupení národa jako celku, ale proto i dnes německý národ poskytuje největší stavitele letadel, geniálně vymyšlené vzducholodě, nejlepší obří parníky, tolik vynikajících „právních vědců“, ale tak málo státníků. Velký politický fenomén Adolfa Hitlera byl tedy - viděno shora - doslova záchranou charakteru ve své poslední hodině, kterou podstoupila německá národní duše. Od té doby se nacionální socialismus stal největším vychovatelem národa, jakého Německo mělo od dob starého Fritze a mužů z roku 1813. Díky němu si mnoho milionů lidí uvědomilo podstatu boje v tomto

světě, v dalších milionech probudil velikost germánské krve, zkrátka dal německému národu, jeho vynálezcům a umělcům, jeho technikům a vojákům znovu jejich „střed blaženosti“ (Herder) a dal smysl všemu, co dělají. Má-li však tento velký čin i nadále formovat nové generace a ne po velkém vzplanutí opět zaniknout a pak být zapomenut, musí nacionálněsocialistický národní stát požadovat jediné: školu! Proti tomuto požadavku se rozhořčeně postaví všechny ty síly, které dosud vládly a jejichž vládě Německo vděčí za svůj charakterový a posléze i politický úpadek. Jedna jejich skupina, Centrum a velká část ortodoxního protestantismu, požadovala církevní školu jako poslední možnost. Zpočátku se tomu ještě říkalo konfesijní škola, ale rozumělo se tím konfesionalizace až na úroveň přírodních věd a krasopisu. Zde je třeba jasně rozlišovat. Jak bylo vysvětleno, náboženství je vnitřní otázkou svědomí o metafyzických otázkách, o nichž není žádný stát oprávněn rozhodovat silou, nebo se dokonce pokoušet vydávat příkazy. Forma, jakou má být dítě vyučováno náboženství, je proto věcí posouzení pouze rodičů. A protože náboženská přesvědčení jsou různá, je třeba z nacionálněsocialistického hlediska prosazovat i náboženskou výuku oddělenou podle vyznání, i když je třeba stanovit podmínku, že se nesmí dělat nic, co by porušovalo národní vědomí. Ve všech ostatních předmětech však škola nemá za úkol uvádět do života luterány, katolíky, *Deutschkirchler*, reformované atd. ale spíše Němce, kteří jsou si vědomi národa a státu. Podpora čistě konfesijního vlivu (církevní dozor, zejména na

venkově!) by náboženské rozdělení lidu ještě více prohloubila a zasela semínko pro pozdější nepředvídatelné neshody.

Slovo „Simultanschule“, které je protikladem slova „Konfessionsschule“, nese všechny znaky čistě liberalistického myšlení, které se zabývá pouze vnějším, schematickým. Duchovním protikladem konfesijní a simultánní školy je totiž německá národní škola, která nezahrnuje jednu část, ale zaměřuje se na celek. Současnost protestantů, katolíků atd. bude tedy přirozeným předpokladem pro všechny ostatní typy škol, které mohou být ještě různě organizovány.

Z toho vyplývá úkol vytvořit novou verzi dějin. Nebude podbarvena katolickými ani protestantskými dogmaty, ale bude vycházet z faktu krve, z rozmanitosti ras a rasových duší; bude popisovat boj nordické krve v Řecku a Římě, germánskou povahu v jejím vývoji, její silné a slabé stránky. A měřítkem posuzování v této historické studii bude, zda osobnost, celkový historický jev, myšlenkový proud očistil a posílil, nebo oslabil německý charakter. Nacionální socialismus bude vděčně vítat všechny předběžné práce na tomto poli (Lagarde, Ranke, Treitschke, Wagner, Chamberlain, Krieck, Günther) a bude stále hledat velké vychovatele národa, aby jejich dílo nezůstalo pouhými slovy nebo literaturou, ale stalo se krví naplněným životem.

Nacionálněsocialistický svaz učitelů pracuje komplexně na průniku všech problémů a konečné programové vypracování

všech zásad bude úkolem všech pedagogických sil této organizace.

Totéž platí pro právní život. § 19 našeho programu v zásadě požaduje nahrazení současného židovsko-římského právního systému německým zvykovým právem. Také v otázce, jak by takové právo mělo být uspořádáno, bude třeba překonat určité rozdíly v detailech. Jedno se nám však jeví jako dominantní: že budoucí německé právo bude především kodexem povinnosti. Liberalisticky se rozpadající generace nevycházela z práva celku, které umožňuje jednotlivci existovat jako občanovi a tuto existenci chránit, ale katastrofálním způsobem „přesunula“ těžiště právní myšlenky na tohoto jednotlivce. Ačkoli organicky vypěstované svazky zdravější minulosti ještě držely pohromadě - armáda a státní služba - a kulturní tradice ještě kovaly duše, přesto bylo individuum právně prohlášeno za autokratické stejně jako politicky prostřednictvím bezrasové demokracie a téměř všechny statky, s nimiž mělo co do činění, byly degradovány na zboží. „Každý vlastník věci s ní může nakládat, jak se mu zlíbí,“ stojí v notoricky známém paragrafu německého občanského zákoníku (§ 903). Jedná se o převrácení staré německé právní zásady, že obecné dobro má přednost před vlastním zájmem, věty, která je zvláště zdůrazněna v programu N.S.D.A.P., konkrétně v § 24, který definuje náboženský postoj hnutí. A právě v tomto vnitřním postoji k otázce práva a povinnosti skutečně spočívá hodnota skutečného smyslu pro náboženství. Vede přímo k velkolepé a prosté formuli Immanuela Kanta: „Morálka ve skutečnosti není učení o tom, jak

se máme učinit šťastnými, ale jak se máme stát hodnými štěstí.“ Tato vnitřní hrdost se povznáší nad „právo“ ega sloužit v díle vznešené ideji a teprve tak se člověk stává osobností. I když se v individuálním životě může každý nesčetněkrát prohřešit proti této zásadě, skutečnost, že ji uznává jako oprávněnou pouze pro sebe a pro stát, dává celku ráz, charakter a stálost a způsobuje, že odčinění a odstranění ze strany tohoto celku se jeví jako nutný důsledek jednání, které narušuje nebo ničí svobodu tohoto celku. V individualistickém právu však každý vydřiduch vidí v prokurátorech a soudcích pouze potížisty ve své „hluboce ospravedlnitelné“ práci při hromadění bohatství, i kdyby to znamenalo jít přes mrtvoly. Stačí udělat krok dál a dojdeme k sociálnědemokratické tezi, že každý musí mít „právo“ páchat vlastizradu, a proto by to nemělo být trestáno. (V tisku marxistické myšlenkové školy se již mohou beztrestně objevovat eseje, v nichž autor slibuje, že udá cizím zemím veškeré zbrojení, o němž v Německu ví.) Toto názorové tvrzení vede přímo ke spornému pojmu vlastnictví. Marxismus totiž v tomto a dalších případech brutálně útočí na vlastnictví národa, které spočívá v národní svobodě, ve státní suverenitě, v možnosti bránit území národa, zastupovat jeho morální a materiální zájmy v celém světě. Existuje tedy posvátné vlastnictví v nejvyšším smyslu, existující nad všemi individuálními zájmy, jemuž musí být ve funkci této nadřazené ideje podřízeno vše ostatní!

Z tohoto hlediska uznává nacionální socialismus legálně nabyté vlastnictví ve všech oblastech. Vynález, básnické dílo jsou majetkem, stejně jako peníze, které malý člověk ušetřil poctivou

každodenní prací. Chce-li však zištný génius využít vynález proti národu jako celku, pak bude muset lid jako celek učinit toto jednání stejně neškodným jako divadelní hru, jakkoli umně napsanou, ve prospěch zrady nebo spekulace, která škodí lidu poctivě vydělanými penězi.

Míra omezení pojmu soukromého vlastnictví zde bude záviset na přísnosti pojmu obecného dobra; i zde je obecné dobro chápáno v nejvyšším smyslu jako souhrn morálních charakterových hodnot německého národa jako celku. Vyjádřeno názorně, dnešní „podnikatel“ může urazit celé kilometry, než se setká s trestním soudcem - pokud se s ním vůbec setká, ale zítra, až nacionálněsocialistický stát překoná dnešní interregnum, uvidí tento člověk státního zástupce před sebou už po několika krocích po kluzkém svahu. Kdo bojuje proti tomuto pojetí soukromého vlastnictví, jen dokazuje, že v něm vyhořely německé pojmy cti a povinnosti a jejich místo zaujaly pojmy židovské.

N.S.D.A.P. se k otázce soukromého vlastnictví a vlastnictví půdy staví ještě přísněji. Tu v žádném případě nelze chápat jako komoditu, která není výsledkem lidské invence nebo prokreační práce, ale jako kousek kosmu, jako předpoklad života národního společenství, který je po generace bráněn krví na hranicích země. Velmi pěkně tento vztah kdysi formuloval nacionální socialista Gregor Strasser: jestliže dělník bez majetku, student, umělec, učenec, městský člověk vůbec, brání svým tělem hráze zemědělce, vlastníka půdy, pak má také právo na to, aby tato bráněná půda nechátrala, neležela ladem nebo dokonce nebyla

rozprodána nepřátelským cizincům. Zemědělec živí lid, zemědělec je tedy předpokladem všeho pro život národa a tento národ, organizovaný jako stát, chrání svobodu a plody jeho práce. Proto půda není zbožím, nesmí být předmětem spekulace, ale skutečný národní stát si musí vyhradit nejen právo přeměnit soukromý majetek na veřejný za přiměřenou náhradu pro nezbytné veřejné účely, ale také právo v případě potřeby - v případě vážných škod pro celou společnost - provést vyvlastnění bez náhrady. To vše dohromady je smyslem našeho hluboce odůvodněného § 17, proti němuž se tak nenávistně staví celý liberalistický svět a k němuž podal Adolf Hitler v roce 1928 stručné vysvětlení, které bylo v březnu 1930 doplněno zemědělským programem (viz příloha).

Škola a právo jsou velkými pákami státní výchovy, tisk a literatura (dnes také film a rozhlas) jsou prostředky působení na širokou veřejnost, která musí být pod jeho bedlivým dohledem. Volání po „svobodě tisku“ je na stejné úrovni, jako kdyby někdo chtěl požadovat svobodu pro distribuci nejen zdravých potravin, ale i všech jedovatých látek. Již H. St. Chamberlain učinil přirovnání, že stejně jako stát zřídil tržní policii, aby chránil lid před škodlivými stimulanty, musí být na stráži i před pokusy otrávit nás duševně. Dnešní „stát“ také zavedl ochranný zákon, ale ne na ochranu národní cti nebo duševního zdraví lidu, nýbrž na ochranu dnešní „formy vlády“ a jejích živých i zemřelých ministrů. (Na základě tohoto zákona marxistický šéfprezident dokonce zakázal jedny noviny, protože v nich vyšla karikatura Barmata). Všichni Eisnerové, Erzbergerové, Hoefleové,

Bauerové, Scheidemannové, Ebertové a tisíce dalších ministerských zjevů proto podléhají paragrafům lese majeste, ale nazývat Germánii děvkou je dovoleno a oblíbeno (Tucholsky), stejně jako líčit německou národní armádu jako znesvětitele hostií a oltáře a vrahy Belgičanů, což je sport, který beztrestně provozují zejména vůdci Centra (pastor Föry, Dr. Mönius). Mimochodem, nacionální socialismus není přítelem policejního státu, v němž se všude objevuje slovo „zakázáno“; rozhodně je odpůrcem systému, v němž policejní náčelníci brojí proti „nemravnostem“ nebo mají pravomoc násilně zasahovat do formy uměleckého projevu. Jsme však pro vytvoření kulturní rady v rámci nacionálněsocialistického řádu (nebo senátu), složené z bezúhonných, vnímavých lidí, kterým je dána možnost zveřejňovat obecné kulturní názory nacionálního socialismu v tisku, rozhlase atd. a kteří by zároveň neměli bránit bojujícím umělcům ve všech oborech v prezentaci jejich myšlenek. Zde se projevuje závislost nacionálního socialismu na německém zdraví. Jakmile bude lid detoxikován odstraněním rasové nevraživosti, jakmile budou tito odpůrci německého obrození zbaveni možnosti duševního pokušení, ustoupí postupně hypnóza způsobená „Weltblätterem“, židovskými kiny a rozhlasovými bastardy a obnoví se nezaujatý úsudek, který půjde ruku v ruce s celkovým oživením veřejného života.[5]

Rozhodnutí o tom, jakou podobu budou mít naše kulturní aktivity v oblasti divadla, výtvarného umění, poezie atd.,

[5] Podrobnější výklad o povaze germánského umění jsem podal ve své druhé knize „Mýtus 20. století".

ponecháváme na budoucnosti. Dnes bereme v úvahu pouze ty lidi, kteří budou muset být jednoho dne vyhnáni z posvátných míst německého školství, německého právního života, z ředitelských postů a akademií, a vzpomínáme na ty, kteří nám dali německé hodnoty nebo kteří se jako mladá generace o jejich utváření znatelně snaží. A pak - volné pole pro zdravého, tvořivého Němce.

Symboly života

Člověk nedokáže uchopit a představit svět, život, v jeho bezprostřednosti. Podstatou života je jeho nepřetržitá činnost, ale podstatou lidského ducha a vědomí je činnost přerušovaná, periodická. Bez tohoto duchovního rytmu by nebylo možné ani jedno umělecké dílo, ani jedna zformovaná myšlenka vědy, ani jeden hrdinský čin. Tento hluboký rozdíl mezi nepřerušovaným, plynulým, organickým životním procesem a povahou naší vnímací schopnosti nás nutí ještě více rozlišovat a uvádět do našeho vědomí ty formy, jimiž si člověk přivlastňuje svět, podmaňuje si ho nebo mu slouží.

Pohled má velmi přímý přesvědčující nebo negující účinek. Vhled do daného problému můžeme získat pouze prostřednictvím schématu rozumu a člověk se řídí podnětem vůle. Vnímání podle svých věčných zákonů vždy pracuje se symboly. Každý, kdo někdy stál u hrobu Fridricha Velikého a Fridricha Viléma I. v postupimském posádkovém kostele, kdo se s vědomím díval na staré potrhané pruské vlajky na stěnách, uvidí, jak se z těchto symbolických praporů vynořuje celý svět, největší epochy německých dějin, největší podobenství německé síly a německé oběti. Je to také nový symbol, který dnes nacionálněsocialistické hnutí nese ulicemi německých vesnic a měst a opakuje ho v nekonečném množství. Tento symbol nám přímo v barvách a provedení ukazuje to, co teoreticky uznáváme a vnitřně chceme. Den ode dne, měsíc od měsíce, rok od roku se kolem tohoto symbolu seskupují nové myšlenky, nové hodnoty, nové oběti, a tak se symbolem stává nejen samotný nový prapor,

ale i muži, kteří tyto prapory nesou. Pouze lidé, kteří jsou podmíněni velkými hodnotami němectví a mají odvahu je reprezentovat před okolním světem, se mohou zavázat k tomuto novému symbolu.

A zde již můžeme spatřovat mystickou shodu mezi těmito charakterovými hodnotami a ideály a naším bezprostředním vnímáním v tom, že i průměr každého lidstva, které s námi bojuje na jedné frontě, uznává rasový ideál, jak jej kdysi hlásala nezaujatá doba svým uměním. Rasový ideál, který i dnes spojuje velké ženské postavy athénského parthenonského frontonu s postavou Gudrun a Goethovou Dorotheou stejně těsně jako řecké mužské postavy s germánským ideálem krásy.

Čím déle se pod vlajkou, symbolem bojuje, tím je posvátnější; ztělesňuje neměnnost myšlenky, bez ohledu na to, kolik různých tisíců lidí se kolem standarty ovinulo. Kromě geniálně jednoduché verze myšlenky naší doby považuji za největší čin Adolfa Hitlera, že dal nacionálnímu socialismu prapor, který velmi přímočaře a živě symbolizuje velkou germánskou podstatu a který do sebe vstřebává a nese všechny oběti a vítězství pro tuto myšlenku, jak se říká. Černá, bílá a červená barva připomínají vlajky, pod nimiž Německo v roce 1914 vytáhlo do svaté války, aby ochránilo svůj národ a otčinu před sevřením věčného nepřítele na Západě. Hákový kříž však náhle přeskakuje staletí, tisíciletí a ukazuje na zdroje oné síly, z níž kdysi vzešly německé tvůrčí činy. V dobách, kdy toto podobenství putovalo světem jako znamení nordické krve, symbolizující plodnost a vzkvétající život. Tento znak však sahá

až do „pohanských“ dob, ale nacionální socialismus nemá v úmyslu zbaběle popírat jednotu germánsko-německé podstaty a začínat německé dějiny například Karlem Velikým. I když do německého charakteru později vplulo mnoho cenného zvenčí, jádro všech možností tu bylo, když germánský člověk otevřel oči. A hákový kříž má tuto jednotu symbolizovat.

Proti tomuto symbolu se rozpoutal zuřivý boj ze strany tmářů naší doby, zejména vůdci Centra (kteří nás neustále zaprodávají ateistickému marxismu, Polákům a Francouzům) mají tu drzost hanobit tento symbol ve jménu křesťanství, což řadí nás na stejnou úroveň jako ašantské negry.

Následujme na chvíli tyto pány (jejichž eseje se objevují ve všech střediskových tiskovinách) a použijme stejnou argumentaci na římskou církev, kterou prý hájí jako stoprocentně protipohanskou a křesťanskou.

Nejprve je tu oslava Vánoc: starogermánský svátek zimního slunovratu; podobně den Jana Křtitele: pohanský svátek letního slunovratu. Konstantin zavedl neděli a Vánoce jako dny uctívání Hélia. Pro Velikonoce si křesťanství vypůjčilo nejen jméno germánské jarní bohyně Ostary, ale také její význam vzkříšení ze zimní noci a její symbol vejce jako znamení plodnosti. A pokud pánové bojují proti wotanismu, měli by po pravdě vysvětlit, že svatý Oswald a svatý Martin nepředstavují nic jiného než dvě přejmenování Wotana, k nimž se vážou stejné symboly - plášť a zámek.

Na celém tomto nepravdivém boji za urážku hákového kříže je významná snaha vykreslit ho jako falzifikaci křesťanského kříže. Tato snaha ukazuje, že kazatelé křesťanských církví nemají o původu symbolu, který celý život nosí na hrudi, ani tušení. Symbol hákového kříže, který vznikl v srdci Evropy, je jedním z mnoha nebeských a slunečních znamení. Nebe a slunce byly zobrazovány jako kruh, kolo od vozu s paprsky, rovnoramenný kříž a svastika. Posledně jmenovaný symbol putoval ze středu Evropy do Řecka, kde jej Schliemann nalezl v Tróji (v osadě 2500 let př. n. l.). Odtud se šířil s nordickými stády jako symbol organického, probouzejícího se života do Indie, kde se poprvé objevil kolem roku 500 př. n. l. a později se stal druhým nejposvátnějším symbolem Buddhy. Spolu s buddhismem putovala svastika do Číny a je zde považována (nakreslená v kruhu) za znak nekonečna. Jiným směrem přenesly symbol germánské kmeny do Anglie, nordické kmeny do Říma. V katakombách najdeme svastiku vedle tzv. křesťanského kříže, který měl stejný původ a stejný význam. Křesťanský kříž jako znak římského mučednického kůlu nebyl více než 200 let vůbec uznáván; ve skutečnosti Minutius Felix ve 3. století brojil proti pohanskému „křesťanskému“ kříži, až se proti tomuto symbolu již nedalo bojovat a Kristův mučednický kůl (který neměl tvar kříže, ale T) byl označen za symbol, který nelze vymýtit.

Vedle „křesťanského“ kříže se pak svastika objevovala na biskupských medailích, mincích, oltářních plátnech, v katedrálách a dokonce i v katolických modlitebních knihách

(Beuronská benediktinská modlitební kniha) až do 16. století. Najdeme ji dokonce vytesanou do kamene na zábradlí pro přijímání v kostele svatého Martina v Trevíru, který byl postaven v roce 1912, a v okenní kresbě na hlavním průčelí tohoto kostela. Když však německé hnutí za svobodu vyzdvihuje starý germánský symbol ve starém smyslu jako závazek k tvůrčí činnosti, k ochraně krve a národa, pokrytecký tisk brojí proti „pohanství“.

A naopak se ptáme: je křesťanské, když „katolické“ Centrum předá veškerou moc v Prusku ateistickým sociálním demokratům? Je křesťanské, když Centrum navrhne předsedu berlínské židovské náboženské obce, sionistu Kareskiho, jako kandidáta do Říšského sněmu? Je křesťanské, když se mezinárodní sjezdy bezbožníků mohou konat v Berlíně pod dohledem ministrů Centra?

To by muselo být pěkné křesťanství, kdyby měl někdo tu drzost prohlašovat to za křesťanskou politiku!

Nicméně - děje se to. Současně se však probouzejí Němci, kteří opět touží po čistotě a cti. A právě proto a jen proto se proti nám rozhořívá bitva Centra jako nikdy předtím. Ale i toto zastírání jednou skončí. A odpůrci si uvědomí, jak velký, sjednocující účinek má na všechny uvědomělé Němce prapor s hákovým křížem, proti němuž není co jiného postavit.

Hákový kříž nemusí být nepřátelský vůči křesťanskému kříži. N.S.D.A.P. nikdy nebojovala proti kříži jako takovému, pouze si Centrum od počátku vyhradilo právo urážet „pohanské

znamení“, popírat a znesvěcovat otázku krve. Tato strana je tedy na nejlepší cestě zfalšovat křesťanský kříž ve znamení rasového chaosu; není naší vinou, pokud se církevní autority proti tomuto zneužití náboženského světového symbolu pro nečisté vlastenecké politické cíle nebrání.

Křesťanský kříž je náboženský symbol, hákový kříž je rasově-politické bojovné znamení. Rozdíl (a doplnění) obou podobenství pro N.S.D.A.P. je tak jasně vyjádřen pro každého, kdo má ještě dobrou vůli. Když chtěli katoličtí a protestantští muži S.A. navštívit kostely svých konfesí se svými prapory, kněží je na některých místech pouštěli, ale v naprosté většině případů byli odmítnuti. Na hlavních oltářích italských katolických kostelů je dnes vyvěšena státní vlajka s fašistickým symbolem, nepochybně také „pohanským“ symbolem z dob předkřesťanského Říma. Italský papež proti tomu nic nenamítal, stejně jako proti hraní královské hymny na varhanách italských kostelů. Co je správné pro jednoho katolíka, platí i pro druhého. Pokud se v katolických kruzích v Německu objevuje také jízlivost vůči církevním autoritám, které ostře vystupují proti nacionálnímu socialismu a odmítají symbol německého obrození z bohoslužebných míst, je to vina odpovědných církevních autorit.

Každý projev našeho života, který chce vyjádřit něco vnitřního, je nakonec symbolický. Dokonce i „všechna“ písmena, všechna slova, veškerý jazyk jsou vymyšleny ohraničenou pospolitostí a jsou jí uznány jako podobenství, symboly, aby vytvořily zprostředkující, čistě symbolické spojení mezi nitrem,

které se v žádném případě neshoduje s vnějškem. Součástí toho je i zvuk, ale především barva, linie a kresba. Jakkoli je nástroj jazyka a písma jemný a čtyřhranný, oko je nejpřímějším nástrojem, s jehož pomocí se dotýkáme vnějšího světa a uchopujeme ho. Symbol oka bude proto vždy silnější než vědomí rozumové shody, protože symbol světla vede přímo z oka do mysli, do vůle. A dokud tomu tak je, je duše stále zdravá.

V době psaní tohoto textu má N.S.D.A.P. 200 mužů, kteří svou věrnost nadcházející Říši zpečetili životem. Nepadli v otevřených frontových bojích, byli přepadeni, pobodáni, zastřeleni a ušlapáni k smrti Rudou frontou, Říšským praporem (v poslední době také „Kreuzscharem“ Centra) při službě hnutí. Byli střídeni z jízdních kol, když se vraceli domů ze schůzí, byli přepadnuti ve svých domovech, byly jim vypichovány oči (Pg. Senft) a byli vražděni. Rudý vražedný tisk zveřejňoval jména a adresy našich S.A. a S.S. mužů, aby podněcoval ke kriminalitě - a tak všichni zemřeli: Kütemeier, Hirschmann, Wessel, Thielsch, Vobis, Steinbach, Garthe.... Většinou chudí dělníci, kteří se dopustili jediného zločinu: milovali Německo víc než sebe.

A kromě těchto mrtvých si více než 8 000 mužů S.A. a S.S. nese na těle rány z hrozné občanské války, rány, které si domů nesou nesčetné útoky, jež zuří v Německu, aniž by si toho buržoazní tisk všiml. V září 1931 jsme napočítali téměř 50 zraněných denně - ale židovský tisk v Berlíně a Frankfurtu jen zesílil svou agitaci.

A vedle mužů si připomínáme i ženy nacionálních socialistů, kterým naše myšlenka, symbol hákového kříže, dává sílu nechat své muže, syny a bratry každý den odcházet, aniž by věděly, zda se vrátí. Toto tiché hrdinství nám také ukazuje, že po překonání ducha listopadu 1918 jsme opět vstoupili do velké hrdinské epochy německého národa. V nacionálněsocialistickém hnutí, které je všemi feministy pomlouváno jako „misogynní“, se německá žena teprve probouzí k sebeuvědomění. Velká zkušenost ji také osvobodila od směšných zábran a bariér, od arogantního zužování její osobnosti, ale také od těch literátů, kteří dnes žijí svou zbytečnou existenci jen jako objekty posměchu v parlamentních spolcích. Velkou nestrannost obnovila N.S.D.A.P. a německá žena v našem hnutí ví, že i němečtí muži bojují za její svobodu a úctu. Budoucnost ukáže, jak moc bude Německo potřebovat i tyto nacionálněsocialistické ženy.

A nakonec několik příkladů, které jsou samy o sobě symboly. V Tyrolsku je komunistou těžce zraněn na hlavě Hitlerův mladík. Objeví se kněz, který mu uděluje poslední pomazání, ale požaduje, aby se Hitlera zřekl. Statečný chlapec, bojující se smrtí, odmítá..... Uzdravil se a bojuje dodnes.

Na konci roku 1930 byl muž ze S. A. Friedrich Weinstein napaden komunisty a ubodán noži. V náručí svých kamarádů pronesl svá poslední slova: „Hitlere, za tebe umírám rád... Maminko, já umírám.“

V červnu 1931 byl během konference naší strany Saské gau v Chemnitzu komunisty zastřelen Pg. Edgar Steinbach a smrtelně zraněn Pg. Heinrich Gutsche. Napadeného navštívil Adolf Hitler. Když uviděl Vůdce, ještě jednou vypjal své prostřelené tělo, zvedl ruku k poslednímu pozdravu, vyrhknul „Heil Hitler“ - a zemřel.

V červnu 1931 byla skupina S.A. v Brémách napadena velkým počtem komunistů. S.A. ustoupila, bránila svou vlajku a 31letý dělník a S.A. Gossel byl zabit. Jeho posledním přáním bylo být pohřben v hnědé košili.

V srpnu 1931 byli vracející se nacionální socialisté postříleni komunisty v Limbachu (Sasko). Smrtelně postřelen byl třiadvacetiletý Herbert Grobe. Jeho poslední slova byla, že brzy bude nastolena Třetí říše.

To vše jsou prazvláštní svědectví o germánsko-německém charakteru. Nejenže vyrůstají na věčně věrné rolnické půdě, ne - a to je opravdu velká věc - vystupují před námi z chudých dělnických bytů bez světla a vzduchu. Tyto výjevy nedocenitelné věrnosti vycházejí z kosmopolitního města, které zabíjí přirozenost a charakter, onen velký smysl pro věrnost, který ožil skrze Vůdce a vlajku: otřásající mýtus v našem zdánlivě bezmýtickém, nepodstatném a všemu nepřátelském ušlechtilém věku. Zároveň je tato oběť pro budoucnost, která je viditelná jen v širokých obrysech, náboženstvím.

Náboženství v pravém slova smyslu není vnějším uznáváním nějakých dogmat, církevních tvrzení nebo tradičních

zvyků, ale tam, kde člověk statečně slouží nejvyšším hodnotám, tam je Bůh, tam se metafyzické v člověku stalo skutečností. Nemusí to být smrt, která to dokazuje, ale život sám, i když je to právě smrt, která toto uskutečněné náboženství nejprve přivede k plnému vědomí. Ale lidé, kteří doprovází masového vraha (jako Kürten) na jeho cestě na popraviště všemi útěchami církve, ale zároveň upírají věrnému, cti dbalému člověku, který nezištně pracoval pro svůj národ (jako nacionální socialista Gemeinder, který zemřel na selhání srdce po schůzi), církevní pohřeb, protože se „nekájel“ (ze své služby svému národu), nejsou s Bohem, ale s ďáblem.

Boj, který nacionálněsocialistické hnutí vede, je tedy - více než církevní pospolitost - prožívaným náboženstvím, metafyzikou činu a všechna náboženská a církevní společenství, k nimž tito nacionální socialisté patří (protestanti, katolíci, *Deutschkirchler* atd.), skrze ně dostávají nové posvěcení, příliv nových vysokých hodnot. Měli by jim děkovat, místo aby je - jak se často stává - hanobili a pronásledovali.

Ale ať je to jakkoli, N.S.D.A.P. nevede svůj boj na půdě nějaké církevní konfese, ale na poli boje o moc proti silám rasového chaosu, nečestným a národ ničícím. Symbol hákového kříže zde dnes stojí jako jediný skutečný nepřítel proti sovětské hvězdě, která není jen podobenstvím samotného bolševismu, ale také podobenstvím všech systémů a lidí, kteří jej duchovně a politicky připravovali a chránili: V tomto případě se jedná o liberalismus, sociální demokracii a Centrum.

Hákový kříž však neuznává záliby a symboly bujné buržoazie minulosti. Nepovažuje mír za větší než boj, ale právě tento boj oceňuje jako tvůrčí zrod kultury a skutečné státnosti.

Svědčí o tom tisíce těch, kteří vykrváceli, statisíce těch, kteří dnes a denně čelí v první linii běsnícímu davu, za nímž stojí zrádní zbabělci. Vedle litery železných vůdců jsou tato jména zapsána v knize německých dějin. A uzavírám slovy, která pronesl jeden z vůdců S.A. u hrobu našeho zavražděného düsseldorfského esesmana Vobise: „Spi dobře, kamaráde, v temné zemi! Brzy budou hnědé prapory burácet nad hroby s vlajícími prapory a drzými kroky a mstící se za tebe budou bojovat za Říši, za kterou jsi padl.“

Program nacionálněsocialistické německé strany práce

Program Německé strany práce je programem nadčasovým. Vůdci odmítají, aby se po dosažení v programu stanovených cílů stanovily nějaké nové jen kvůli tomu, aby byla do budoucna kvůli stoupající nespokojenosti mas umožněna pokračující existence strany.

1. Požadujeme sloučení všech Němců ve Velkoněmecko na základě práva národů na sebeurčení.

2. Požadujeme rovnoprávnost německého národa vůči všem ostatním národům, tedy zrušení mírových smluv z Versailles a St. Germain.

3. Požadujeme půdu a prostor (kolonie) k získání stra vy pro náš národ a k usídlení našeho národního populačního přebytku.

4. Státním občanem může být pouze ten, kdo je soukmenovcem. Soukmenovcem může být pouze ten, kdo je německé krve, bez ohledu na náboženské vy znání. Žádný Žid proto nemůže být soukmenovcem.

5. Kdo není státním občanem, tomu nechť je umožněno žít v Německu jen jako hostu a jako takový se také bude řídit zákonem o pobytu cizinců.

6. Právo rozhodovat o vedení a zákonech státu smí pří slušet pouze státním občanům. Proto požadujeme, aby veřejné úřady, lhostejno jakého druhu, lhostejno, zda na úrovni Říše,

úrovni zemské či obecní, za stávali pouze a jen státní občané. Bojujeme proti korupčnímu parlamentárnímu obsazování postů jen na základě stranické příslušnosti, bez ohledu na charakter a schopnosti.

7. Požadujeme, aby stát zaručil postarat se v prvé řadě o životní a pracovní podmínky státních občanů. Není-li možné zajistit dostatek potravy pro celkové obyvatelstvo státu, je potřeba příslušníky cizích národů (kteří nejsou státními občany) vyhostit.

8. Je třeba zabránit jakékoli další imigraci Neněmců. Požadujeme, aby všichni Neněmci, kteří imigrovali do Německa po 2. srpnu 1914, byli přinuceni k okamžitému opuštění Říše.

9. Všichni státní občané musí míti stejných práv a stejných povinností.

10. První povinností každého státního občana musí býti duševní a tělesná tvořivost. Činnost jednotlivce ne smí jít proti zájmům většiny, nýbrž musí, v rámci celku, být k dobru všem.

Proto požadujeme:

11. Zrušení příjmu bez práce a přičinění, tedy zlomení úrokového otroctví.

12. S ohledem na nesčetné oběti na majetku a krvi, které si na národu vyžádá každá válka, musí být jakkoli osobní obohacení válkou označeno za zločin na národu. Proto požadujeme, aby všechna válečná obohacení byla beze zbytku navrácena.

13. Požadujeme zestátnění všech dosud zprivatizovaných podniků (Trusty).

14. Požadujeme podíl na zisku velkých průmyslových podniků.

15. Požadujeme vybudování rozsáhlého zajištění ve stáří.

16. Požadujeme vytvoření zdravé střední třídy a její zachování, okamžitou komunalizaci velkoobchodů a jejich pronájem za výhodné ceny malým živnostníkům, a co nejpřísnější zohlednění všech malých živnostníků při dodávkách státu, krajům a obcím.

17. Požadujeme našim národním potřebám přizpůsobenou pozemkovou reformu, vytvoření zákona o bez platném vyvlastnění pozemku pro obecně prospěšné účely, zrušení úroku z pozemku a zabránění jakékoli spekulaci s půdou.

18. Požadujeme nekompromisní boj proti těm, kteří svojí činností škodí obecným zájmům. Zločinci proti národu, lichváři, šmelináři atd. budou trestáni smrtí bez ohledu na náboženství a rasu.

19. Požadujeme výměnu římského práva, sloužícího materialistickému světovému pořádku, za německé obecné právo.

20. Aby mohl každý schopný a pilný Němec dosáhnout vyššího vzdělání a tím se dostat do vedoucí pozice, je stát povinen postarat se o důkladnou výstavbu našeho celkového národního vzdělávacího systému. Učební plány všech

vzdělávacích zařízení musí být přizpůsobeny požadavkům praktického života. Pojmutí myšlenky státu musí být docíleno již na počátku prostřednictvím školy (občanská nauka). Požadujeme vzdělávání obzvlášť nadaných dětí chudých rodičů na státní náklady bez ohledu na jejich společenský stav a povolání.

21. Stát je povinen postarat se o pozvednutí národního zdraví prostřednictvím ochrany matky a dítěte, zá kazem práce mládeže, jejím tělesným zocelováním, zákonem stanovenou povinností atletické a sportovní výchovy a nejvyšší podporou všech sdružení, jež se zabývají tělesným vzděláváním mládeže.

22. Požadujeme zrušení žoldnéřských jednotek a vytvoření národního vojska.

23. Požadujeme uzákonění boje proti vědomé politické lži a jejímu rozšiřování médii. Aby bylo možné vy tvořit německý tisk, požadujeme, aby:

a) všichni redaktoři a zaměstnanci novin, které vycházejí v německém jazyce, byli soukmenovci,

b) neněmecký tisk vycházel jen s výslovným souhlasem státu – tento nesmí být tištěn v německém jazyce,

c) jakýkoli finanční podíl Neněmců na německém tis ku či jeho ovlivňování skrze Neněmce bylo zakázáno, a za přestupek proti tomuto nařízení požadujeme jako trest uzavření takového novinového podniku, jakož i okamžité

vyhoštění Neněmců, kteří se na takovém jednání podíleli, z Říše.

Noviny, které se proviní proti obecnému blahu, je třeba zakázat. Požadujeme zákonný boj proti umě leckým a literárním směrům, které mají rozklad ný vliv na život národa, a uzavření všech zábavních podniků, které se proti těmto požadavkům proviňují.

24. Požadujeme svobodu všech náboženských vyznání ve státě, pakliže neohrožují existenci státu nebo se neproviňují proti zvyklostem a morálním hodnotám germánské rasy. Strana jako taková zastává postoje pozitivního křesťanství, aniž by se konfesně vázala na určité vyznání. Strana bojuje proti židovsko-materialistickému duchu v nás a kolem nás a je přesvědčena, že trvalé uzdravení našeho národa se může směrem z nitra ven podařit jen tehdy, pokud platí: Obecné blaho před blahem jednotlivce.

25. K dosažení všech uvedených cílů požadujeme zřízení silné centrální moci Říše, bezpodmínečnou auto ritu politického centrálního parlamentu nad celou Říší a jejími organizacemi obecně, zřízení stavovských a profesních komor k provádění Říší vynesených rámcových zákonů na úrovni spolkových států. Vůdci strany slibují zasadit se bez ohledu na cokoli o všechny výše uvedené požadavky a bude-li to ne zbytné, tak i za cenu vlastního života.

Mnichov, 24. února 1920

Stranické prohlášení o postoji NSDAP k lidu venkovskému a zemědělství

Mnichov, 6. března 1930

1. Význam venkovského lidu a zemědělství pro německý národ.

Německý národ kryje značnou část své obživy dovozem potravin ze zahraničí. Před světovou válkou jsme mohli platit tyto dovozy z příjmů našich průmyslových vývozů, našeho obchodu a našeho kapitálu investovaného v zahraničí. Tuto možnost nám zatarasil výsledek světové války.

Dnes platíme dovoz potravin převážně půjčenými, cizí mi penězi. Tím je německý národ stále hlouběji veden do dluhového otroctví mezinárodní finanční elity, jež tyto půjčky poskytuje. Ta bude – při zachování současného stavu – německý národ stále více vyvlastňovat. Zastavením půjček, a tím přísunu potravin, tedy uzavřením sýpek, může nutit především německého proletáře, aby v jejích službách pracoval za žebrácký peníz nebo se nechal jako pracující otrok poslat do zahraničních kolonií.

Osvobození od této poroby je možné jen tehdy, pakliže se bude německý národ schopen živit tím, co mu dá vlast ní půda.

Zvyšování výkonu domácího zemědělství se tak stalo otázkou života německého národa.

Hospodářsky zdravý, koupěschopný venkovský lid je však také velmi významný pro odbyt našeho průmyslu, jenž je do budoucna stále více odkázán na tuzemský trh. Jsme si nejen vědomi mimořádného významu rolnických stavů pro náš národ, nýbrž spatřujeme v lidu venkovském také hlavního nositele dědičného zdraví lidu, studnici mládí národa a páteř obranyschopnosti.

Zachování výkonu schopného, ve vztahu ke vzrůstající mu celkovému počtu národa také početně odpovídajícího, silného rolnictva, tvoří jeden ze základních pilířů nacionálněsocialistické politiky právě proto, že tato je zaměřena na blaho celého národa také v budoucích generacích.

2. Zanedbávání rolnictva a zemědělství v současném německém státě.

V zanedbávání biologického a hospodářského významu rolnictva a v rozporu s životně důležitým požadavkem na stoupající výkonnost zemědělství spočívá nesmírné ohrožení zachování hospodářsky zdravého rolnického stavu v dnešním německém státě.

Jinak veskrze možnému podstatnému zvýšení zemědělské výroby je zabraňováno, neboť se v důsledku přibývajícího zadlužování zemědělců nedostává k tomu nezbytných

provozních prostředků a jelikož chybí stimul ke zvyšování výkonu, neb se zemědělská práce již nevyplácí.

Příčiny této nedostatečné rentability zemědělské práce je třeba hledat:

1. V současné daňové politice, která zemědělství nepoměrně silně zatěžuje. To se děje ze stranicko-politických pohnutek a také proto, že židovská světová finanční moc, v německé parlamentární demokracii ve skutečnosti vládnoucí, si přeje zničení německé ho zemědělství, neb potom je jí německý národ, ob zvlášť dělnictvo, vydán zcela na milost.

2. V konkurenci se zahraničním zemědělstvím, jež produkuje za výhodnějších podmínek, a která díky politice nepřátelské zemědělství není dostatečně potlačována.

3. V nepřípustně vysokých ziscích, které si přivlastňuje velkoobchod vetknutý mezi výrobce a spotřebitele, jenž je dnes z převážné části v rukou Židů.

4. V lichvářských cenách, které je sedlák nucen platit za umělá hnojiva a elektřinu převážně židovským koncernům.

Z výnosu nedostatečně odměněné zemědělské práce již nemohou být placeny vysoké daně. Sedláci jsou nuceni dělat dluhy, za které musí odvádět lichvářské úroky. Stále více tak upadají do úrokového otroctví a ztrácejí nakonec své jmění a střechu nad hlavou ve prospěch převážně židovských vlastníků půjčeného kapitálu. Německý rolnický stav se vykořeňuje.

3. V budoucí říši, o kterou usilujeme, ať platí německé pozemkové právo a provozuje se německá pozemková politika.

Pronikavé zlepšení nouze venkovského lidu a uzdravení zemědělství nelze očekávat, dokud Německou říši pomocí vládnoucího, parlamentárně-demokratického systému ovládají mezinárodní finanční baroni; neboť tito chtějí zničit domorodé německé síly.

Teprve v novém, bytostně odlišném německém státě, o který usilujeme, se venkovský lid a zemědělství setkají s takovým zohledněním, které přísluší jejich významu coby hlavní opoře opravdového německého národního státu.

V takovéto budoucí německé říši by mělo platit německé pozemkové právo a měla by se provozovat německá politika.

Z toho se odvíjí následující požadavky:

1. Německým národem vlastněná a jím bráněná německá půda slouží k pobytu a zajištění života všeho lidu. Jednotlivými vlastníky proto musí být spravována v tomto smyslu.

2. Vlastníky německé půdy mohou být pouze němečtí soukmenovci.

3. Německými soukmenovci právoplatně získané vlastnictví půdy se uznává jako dědičné vlastnictví. Toto

vlastnické právo je však vázáno na povinnost užívat půdu ku prospěchu všeho lidu. Dozor nad touto povinností přísluší stavovským soudům, jež sestávají ze zástupců všech skupin v zemědělských oborech činného obyvatelstva a jednoho zástupce státu.

4. Německá půda nesmí být předmětem žádných finančních spekulací či sloužit jako bezpracný příjem majitele. Získat půdu může do budoucna jen ten, kdo ji chce sám obdělávat. Proto má stát při jakémkoli prodeji půdy a pozemků předkupní právo. Zástava půdy a pozemku soukromým osobám je zakázána. Nezbytné provozní půjčky obdrží rolnictvo za výhodných podmínek od státem uznaných družstev nebo přímo od státu.

5. Za užívání německé půdy je vlastník povinen odvádět státu odvod vyměřený podle velikosti a vlastností půdního vlastnictví. Skrze tuto daň z výnosu půdy se stává další zdanění zemědělské půdy a podniků ze strany státu bezpředmětným.

6. Co se týká velikosti zemědělských podniků, nelze pro tento účel vytvořit schématickou regulaci. Velký počet životaschopných, malých a středních selských dvorců je z hlediska populačně-politického velmi důležitý. Kromě toho však své zvláštní nezbytné úkoly plní také velkopodniky a jsou ve zdravém poměru ke středním a malým podnikům legitimní. Právo dědit půdu a pozemky je třeba upravit

selským právem jediného dědice tak, aby se zabránilo rozdrobení půdního vlastnictví a dluhové zátěži podniku.

7. Dědické právo k půdě musí být upraveno dědickým zákonem tak, aby nedocházelo k roztříštěnosti vlastnictví půdy a k zadlužování podniků.

8. Stát vlastní oproti přiměřenému odškodnění právo vyvlastnění:

a) půdy, která se nenachází ve vlastnictví německých soukmenovců;

b) půdy, jež byla kvůli nezodpovědné nehospodárnosti rozsudkem příslušného stavovského soudu prohlášena za půdu již nesloužící zaopatření národa;

c) částí půdy, kterou velkopodnik již neobdělává, za účelem osídlení svobodným rolnictvem;

d) půdy, které je ve prospěch národní pospolitosti potřeba pro zvláštní státní účely (například dopravní infrastruktura, obrana země). Protiprávně (ve smyslu německého práva) nabytá půda se vyvlastňuje bezplatně.

9. Úkolem státu je plánované, podle velkých populačně-politických hledisek prováděné osídlení půdy, jež se stala disponibilní. Půda by měla být osadníkům přidělena jako dědičné léno za počátečních podmínek, které umožňují životaschopné hospodářství. Výběr uchazečů bude

probíhat po prověření jejich státně-občanské a profesní způsobilosti stát se osadníkem. Synové hospodáře, kteří nejsou oprávněni k dědictví (viz číslo 7), budou zohledněni zvlášť. Zvláště důležité je osídlení v příhraničních oblastech na východě. To však nelze uspokojivě vyřešit pouze zřizováním zemědělských podniků, nýbrž pouze v souvislosti s rozvojem venkovských měst s kupní sílou ve spojení s novým seskupováním průmyslových podniků. Úkolem německé zahraniční politiky je budovat ve velkém prostor pro osídlení a obživu pro rostoucí německý národ.

4. Rolnický stav je zapotřebí hospodářsky a kulturně pozvednout.

Stát má za úkol podporovat hospodářské a kulturní po zvednutí stavu rolnického, odpovídající jeho významu pro celý národ, a tím odstranit hlavní příčinu úprku z venkova.

1. Nejprve musí být zmírněna současná tísnivá nouze venkovského lidu skrze daňové úlevy a ostatní zvláštní opatření. Je třeba zamezit dalšímu zadlužování zemědělství zákonným snížením úrokové sazby zapůjčeného kapitálu na předválečnou úroveň a co nejpřísněji zakročit proti úrokovým lichvářům.

2. Stát se musí prostřednictvím své hospodářské politiky postarat o to, aby se zemědělská činnost opět vy platila.

Domácí zemědělskou výrobu je třeba chránit clem, státní regulací dovozu a cílevědomou národní výchovou. Cenotvorba zemědělských výrobků musí být zbavena burzovní spekulace a musí být zamezeno vykořisťování sedláků prostřednictvím velkoobchodů. Je za potřebí na státní úrovni podporovat převzetí velkoobchodního prodeje zemědělských výrobků zemědělskými družstvy. Stavovské zemědělské organizace mají za úkol sní žit pořizovací náklady pro zemědělce a zvyšovat vý robu. (Dodávky zemědělských strojů, hnojiv, osiva a chovné zvěře za výhodných podmínek; meliorace, boj proti škůdcům, bezplatné zemědělské poradenství a chemický výzkum půdy atd.) Při plnění těchto úkolů je třeba státní podpory stavovských organizací. Obzvláště musí být zásahem státu vynuceno zlevnění umělých hnojiv a elektrické energie.

3. Stavovské organizace mají rovněž za povinnost za členit do rolnické profesní pospolitosti spravedlivými pracovními smlouvami také profesní skupinu zemědělských dělníků. Státu přísluší dozorčí právo a výkon nejvyššího rozhodčího úřadu. Pilný zemědělský dělník musí získat možnost vzestupu na osadníka. Nezbytné zlepšení bytových a platebních poměrů zemědělských dělníků bude moci proběhnout o to rychleji a radikálněji, čím více se bude zlepšovat celková situace v zemědělství. Díky tomuto zlepšení situace domácích zemědělských dělníků a zabráněním úprku z venkova již nebude nutné povolávat

zahraniční zemědělské dělníky, což bude také v budoucnu zakázáno.

4. Význam rolnického stavu pro národ vyžaduje státní a stavovskou podporu odborného vzdělání a obrodu rolnické kultury. (Venkovské mládežnické ubytovny, odborné zemědělské školy s rozsáhlým zvýhodněním nadané mládeže bez prostředků.)

5. Rolnickému stavu nemohou zásadně pomoci stavovské hospodářské organizace, nýbrž pouze politické německé svobodné hnutí NSDAP.

Současná nouze venkovského lidu je součástí nouze celé ho německého národa.

Je šílenství domnívat se, že nějaká jednotlivá skupina určitých povolání se může vyloučit z německého osudového společenství, a je zločinem venkovany a měšťany navzájem proti sobě štvát, když jsou oba spojeni na život a na smrt.

Hospodářská výpomoc v rámci vládnoucího politické ho systému nemůže přinést žádné zásadní zlepšení, protože nouze německého národa má kořeny v jeho politickém zotročení, ze kterého jej mohou osvobodit pouze po litické prostředky.

Doposud vládnoucí staré politické strany, které náš národ do otroctví přivedly, nemohou být vůdci na cestě k osvobození.

Profesní stavovské organizace budou v našem budoucím státě vykonávat důležité hospodářské úkoly a mohou v tomto smyslu již dnes vykonávat přípravnou práci. Avšak pro politický osvobozovací boj, který musí novému hospodářskému pořádku vytvořit předpoklady, jsou nevhodné, jelikož tento boj nemůže být veden z pozice jedné jediné skupiny určitých povolání, nýbrž z pozice celého národa.

Úspěšně vést osvobozovací boj proti našim utlačovatelům a jejich frontovým dozorčím může jen svobodné po litické hnutí, které – při plném ocenění významu venkovského lidu a zemědělství pro národní celek – zahrnuje německé uvědomělce všech stavů a tříd německého národa.

Tímto svobodným politickým hnutím německého národa je NSDAP.